

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 102 / II Legislatura / Setè període

Dijous, 2 de juliol de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 74

Quarta i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts.

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Vice-president Primer proposa una alteració de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 4703).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 81/II, sobre la Promoció de la Dona (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sra. Barenys (S) (p. 4703).

Posició dels grups no presentants : I. Sr. Torres (ER) (p. 4704), I. Sr. Veray (P) (p. 4704) i I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 4704).

Intervé per a una rectificació la I. Sra. Barenys (S) (p. 4705).

Votació : rebutjada per 28 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció (p. 4705).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei de Política Territorial (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ganyet (S) (p. 4706).

Posició dels grups no presentants : I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 4707), I. Sr. Veray (P) (p. 4707) i I. Sr. Pont (CiU) (p. 4707).

Votació del punt 1 : rebutjat per 29 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 4708).

Votació del punt 2 : rebutjat per 25 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 4708).

L'I. Sr. Vice-president Primer dóna la benvinguda a l'I. Sr. Feu, del G. p. Popular (p. 4708).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política de Muntanya (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ganyet (S) (p. 4708).

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 4710), I. Sr. Veray (P) (p. 4710) i I. Sr. Ramírez (CiU) (p. 4710).*

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 4711).*

Preguntes (Punt vint-i-setè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre els excessos comesos per les companyies elèctriques en les finques agrícoles i ramaderes

Formulació : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4711).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4712).*

Rèplica : *I. Sr. Santacreu (P) (p. 4712).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els avals i els crèdits concedits del 1981 al 1986

Formulació : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4713).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4713).*

Repregunta : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4714).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4714).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre els habitatges de protecció oficial del veïnat de Vall Suau - Can Feliu, de Sant Quirze del Vallès

Formulació : *I. Sr. Riera (S) (p. 4714).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4714).*

Rèplica : *I. Sr. Riera (S) (p. 4715).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4716).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la instal·lació d'un abocador d'alta seguretat per a residus industrials a la finca Can Pasqualet, a Rubió, i sobre la instal·lació d'una planta de tractament físico-químic de residus industrials a Igualada

Formulació : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 4716).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4717).*

Rèplica : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 4718).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4718).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la comunicació a l'Ajuntament d'Igualada de la instal·lació d'una planta de tractament físico-químic de residus industrials

Formulació : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 4719).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4719).*

Repregunta : *I. Sr. Tomàs (S) (p. 4720).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4720).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els programes que es presentaran al Fons Social Europeu per al 1988

Formulació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4721).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 4721).*

Repregunta : *I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 4721).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 4721).*

La sessió s'aixeca a la una del migdia.

La sessió es reprèn a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència demanaria als il·lustres senyors diputats que l'autoritzessin per alterar un punt de l'ordre del dia a instàncies de la Diputada proposant de la Moció número 25, senyora Rosa Barenys. Si no hi hagués inconvenient, reprendríem aquesta sessió amb el punt 25, per, tot seguit, substanciar els punts... les altres dues mocions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 81/II, sobre la Promoció de la Dona

No havent-hi cap objecció, passem ja a substanciar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 81/II sobre la Promoció de la Dona, presentada per la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, a qui tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per començar, volia dir que, amb aquesta, és la tercera vegada —la tercera!— que pujo a la tribuna per reclamar el compliment d'un acord parlamentari pres —ho recordo també— per unanimitat de tots els grups de la Cambra, i molt especialment sobre la base d'un acord i consens previ, com deia, dels grups i de les dones d'aquesta Cambra, de les dones diputades del Parlament de Catalunya.

Quan el 27 de novembre vàrem presentar la primera interpellació reclamant aquest Decret de creació de la Comissió Interdepartamental de la Dona, l'Honorable Conseller Bassols ens va manifestar, ens va dir que a l'any 87 la Comissió funcionaria amb plena eficàcia —i ho subratllo. Recordo aquestes paraules de l'Honorable Conseller, una vegada més —ho hem fet en les dues anteriors intervencions—, per posar en relleu el que jo en dic incompliment —a pesar que el Govern no hi estigui d'acord— del Govern de la Generalitat, pel que fa referència a aquesta qüestió de donar compliment a la competència estatutària.

Podem afirmar que el 30 de juny, a un any vista de la Resolució 81/II —recordin que la vàrem aprovar a la Comissió de Justícia i Dret el 10 de juny del 86—, el compliment, sota el nostre punt de vista, és zero. Han tardat vostès un any per nomenar la directora d'aquesta Comissió Interdepartamental; fa pocs dies va sortir el Decret en el *Butlletí de la Generalitat*, i encara, en el Decret que va sortir anteriorment, el 29 de gener, es reflectia únicament una part de l'acord —aquest és el motiu de la Moció—, es reflectia la creació de la Comissió Interdepartamental, però no es reflectia la creació d'aquest consell assessor de la Comissió.

Recordo també que aquest va ser un dels motius del consens i del pacte entre els grups d'aquesta Cambra, i, molt especialment, entre el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió.

L'Honorable Conseller el 14 de maig replicava la meua interpellació, informant de les moltes dificultats que havia tingut el Consell Executiu per endegar aquesta Comissió Interdepartamental; parlava de pressupost, parlava de nomenament, de director o de directora, parlava d'ubicació de la Comissió Interdepartamental. Aprofito per dir que de pressupost ja n'hi havia l'any 86 i que es va perdre; hi havia poc pressupost, però hi havia set milions de pessetes que no es van utilitzar per a aquests fins. Respecte al nomenament, nosaltres no tenim res a dir, és un problema de vostès, en funció de qui hagin volgut nomenar i el temps que hagin tardat. Quant a la ubicació, em sembla que era clar que si es tractava d'una Comissió Interdepartamental havia de ser adjunta a Presidència.

D'alguna manera, vull dir que aquests arguments no justifiquen el retard que s'està portant per tirar endavant aquesta petita parcel·la del Govern de la Generalitat, quan el Govern té a la mà tots els mitjans, tots els instruments per poder fer una política adequada per a la promoció de la dona.

Per altra part, també voldria recordar aquí, sortint al pas del que em pugui replicar el Grup del Govern, les paraules que també deia l'Honorable Conseller el propassat mes de maig, quan deia que en aquest Decret no s'hi inclouia el Consell Assessor, però que tampoc se'n feia exclusió —bé, em sembla que no es tractava d'això; em sembla que no es tractava d'això— i que, per tant, es posaria en funcionament en el moment que sigui, i ho deixava amb paraules totalment vagues; «de la forma més adequada» —no sabem què volia dir—, «de la forma més precisa»... Bé, no cren pas uns aclariments i unes respostes del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat, aquestes, que donessin aclariment al motiu de la nostra interpellació, i per aquesta qüestió presentarem la Moció que ara estic substanciant.

El meu Grup opina, jo opino que això són un conjunt d'argumentacions per dissimular la manca d'impuls i la manca d'interès en un tema que incomoda. Parlar de les dones sempre ha incomodat aquest Parlament. Des de la primera legislatura, hem començat a fer unes intervencions excessivament suaus, i ha incomodat; la prova és que portem set anys de govern de Convergència i Unió i estem, com deia abans, a zero, igual que el primer moment en què vostès van prendre el Govern de Catalunya, amb l'única cosa que tenim una Comissió nomenada, en fred, i una directora general nomenada; però encara no s'ha vist cap fruit.

De tota manera, també, volia reflectir aquí que m'ha sorprès, m'ha sorprès enormement la dinàmica que porta el Grup de Convergència i Unió. I m'explico. Vostès, davant d'altres institucions de govern, porten iniciatives per a la promoció de la dona; ho deia el Conseller, i, a més, he tingut ocasió de poder-ho llegir en el diari de les Corts. Han presentat al Govern central la creació d'una comissió parlamentària específica per defensar els drets de la dona. Està bé, jo els felicito, em sembla que és important que en el Congrés de Diputats també hi hagi un òrgan de control i seguiment del que fa la política del Govern central; em sembla molt bé.

També vostès, mitjançant la seva Diputada electa, que en

aquest moment no hi és, varen fer unes declaracions a la premsa, als mitjans de comunicació, dient que si ella sortia elegida a Europa, volien contribuir a la plena igualtat d'oportunitats per a la dona, ajudant que aquesta participi i assumeixi els seus nivells de responsabilitat davant de la societat. També em sembla molt bé; crec que nosaltres hem de treballar amb aquestes finalitats, en aquesta línia, això és el que venim defensant en el Parlament de Catalunya des del primer moment. Ara, jo no sé si vostès han reflexionat i han pensat que la coherència és un element fonamental per a la credibilitat d'un govern; aleshores, si de veritat volen impulsar fora de Catalunya determinades actuacions, per què no les impulsen aquí? Per què no s'ho prenen seriosament? Són set anys que venim parlant del tema i un any que venim parlant d'una resolució parlamentària, la qual fins a aquest moment s'ha incomplert, i jo suposo que vostès no consideraran que a Catalunya no necessitem una política específica per a la promoció i per a la incorporació de la dona a la vida política, econòmica i social; suposo que sí que ho consideren, perquè hem aprovat una Resolució. Per tant, si ho consideren, i si consideren que a fora vostès, com a partit, han d'impulsar unes determinades actuacions, siguin coherents, siguin coherents i impulsin també a Catalunya allò que fan de cara a fora. Jo ho he repetit ja cinquanta mil vegades; han tardat un any per traduir aquest Decret en una resolució i, a més a més, ens l'han retallat. Jo penso que no és creïble que continuïn mantenint la posició que el Conseller Bassols manifestava en la intervenció que va fer replicant-me a mi en l'anterior sessió parlamentària, dient que ja crearien el consell assessor quan sigui; em sembla que això no és seriós, no és seriós, no és coherent i no és creïble. Si realment vostès volen treballar per la incorporació real de la dona a la vida política, social i cultural, jo els demano que no refusin aquesta Moció, que la votin. Estan votant el que vostès ja van votar en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana; doncs, siguin coherents, diguin que sí, incorporin en el Decret la creació d'aquest consell assessor i tan aviat com puguin vostès endeguen aquesta part de la política, que va orientada a facilitar i a desenvolupar l'Estatut de Catalunya.

Vostès han de tenir present que vostès sols, sense els grups de dones que fa molts anys que vénen a Catalunya, que estan a Catalunya treballant per a aquests problemes, per a la promoció de la dona... Aquí a la tribuna hi ha un grup de dones, representants de grups que estan treballant fa molts anys, abans que vostès governessin ja treballaven per Catalunya. Per favor, jo els demano que vostès ho tinguin present, que incorporin aquests grups de dones, els més representatius, en aquesta comissió interdepartamental i, com a conseqüència, siguin coherents, votin la Moció que els presentem, perquè no els demanem res estrany; els demanem, únicament, que diguin que sí una vegada, i per última vegada, a allò que va ser fruit del consens i de l'acord polític entre els grups parlamentaris i entre les dones d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. No havent-hi esmenes presentades a aquesta Moció, correspon el torn de posicionament. Per fer-ho, aquesta Presidència invita el representant d'Esquerra Republicana, en la persona del senyor Víctor Torres, a posicionar-se.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President, des de l'escó, si m'ho permet. Nosaltres, en prendre coneixement de la Moció del Grup Socialista, ja vàrem prendre un determini de votar-la favorablement, però, després d'escoltar les alegacions de la Il·lustre Diputada Rosa Barenys, el nostre convenciment encara s'ha refermat.

Evidentment, aquí es tracta d'un d'aquells casos que nosaltres hem denunciat reiteradament, i, en particular, en aquesta darrera sessió plenària, d'incompliments totals o parcials de resolucions votades per aquest Parlament, i això hauria d'arribar el moment en què s'acabés.

Jo crec que la Il·lustre Diputada ha fet molt ben fet, doncs, de denunciar aquest incompliment, i ja seria hora que en un afer tan poc..., un afer que, realment, no hauria d'oferir ni la més mínima discussió ni la més mínima conflictivitat —perquè no crec que hi hagi ningú, en un món democràtic, que pugui discutir la igualtat de sexes, la igualtat total—, i al que tendeix aquesta Moció, en definitiva, no és res més que incorporar, en un text legislatiu, una norma resolutiva aprovada unànimement per aquest Parlament. És a dir, que em sembla a mi que tots els grups parlamentaris, el que hauríem de fer, en un acte unànimement una altra vegada, és confirmar una resolució que vam prendre ja fa una colla de mesos, i ratificar-nos en un punt de vista que em sembla d'estricta justícia.

Per tant, aquesta és la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, i votarà, naturalment, a favor de la totalitat d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el posicionament del Grup parlamentari Popular, en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Veray, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, per comunicar i posar en coneixement del Parlament que nosaltres votarem a favor d'aquesta Moció per unes raons molt senzilles : quan, per un decret de la Generalitat de Catalunya o, millor dit, del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, es fa per complir una resolució d'aquest Parlament, no val escapar-se i fugir, i no fer-ho tal com va quedar la resolució. S'hi poden afegir coses, com s'ha dit. Molt bé, afegir-n'hi, sí, però almenys, allò que va prendre la resolució el Parlament de Catalunya hi ha d'existir. No val a dir, com va dir el Conseller, que, com que no deia que no es podia fer, allò ja es podia fer. Que digui que es pot fer, i que faci altres coses, si ho vol, però el que diu la Moció és el que s'ha de complir.

Per això el Grup Popular, més ben dit, Aliança Popular, votarà a favor d'aquesta Moció.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre Diputat. Correspon ara, finalment, posicionar-se al Grup parlamentari de Convergència i Unió i, per fer-ho en nom del Grup, ho farà l'Il·lustre Diputat senyor Codina, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna, no pas per fer un torn de rèplica, com em demanava la Diputada del Grup Socialista, sinó per fer el posicionament del nostre Grup, que, evidentment, no és pas el mateix. No haig de fer un torn

de rèplica, sinó explicar què és el que pensem. I, per fer-ho, voldria fer una miqueta d'història per, finalment, anunciar què és el que farem amb aquesta..., quin serà el nostre posicionament en aquesta Moció.

Per una banda, certament, hi ha hagut una iniciativa legislativa, que ha estat paral·lela : hi ha hagut, hi havia una proposta del Grup Socialista, i especialment de les dones del Grup Socialista, per tal que es creés una comissió de seguiment per als afers de la dona, d'una manera general.

Per altra banda, hi ha hagut —hi va haver— una proposta de la creació d'una comissió interdepartamental per estudiar els afers de la dona. Fruit de l'acord, del pacte entre totes dues forces polítiques i, especialment, entre les dones que formen part d'aquestes dues formacions polítiques, s'arriba a la conclusió de votar una resolució que recollia tots dos aspectes, les dues iniciatives, o el que havia estat l'inici de les dues iniciatives parlamentàries. Fruit d'aquell text, d'aquella Resolució, hi ha un decret de la Generalitat que, certament —i s'ha de reconèixer—, no recull exactament, no recull amb tota l'amplitud, la Resolució que va estar aprovada per unanimitat del Ple de la Cambra. No la recull tota, és cert, però en recull una bona part. I què passa? Què es produeix, entre aquesta aprovació de la Resolució, el posterior decret, i l'actualitat? Es produeix el fet del mateix decret, es produeix el nomenament de la directora executiva, i queda, encara, una part de la Resolució no recollida.

A nosaltres ens sembla que, després d'estar nomenada la directora executiva, que és qui, en definitiva, a partir d'ara, i avui ja, en aquests moments, en funcions, és a dir, treballant per aquest compromís, per aquest efecte, se li ha de deixar la possibilitat que, després de les consultes que ella mateixa, i en representació del Consell Executiu, pugui fer a l'ampli ventall d'associacions, d'entitats que treballen per l'afar de la dona per tal que aquest Consell, que nosaltres també estem d'acord que es creï, sigui al més representatiu possible, reculli el màxim ventall d'agrupacions o associacions de gent, en definitiva, que està treballant —com deia la senyora Diputada— des de fa anys, i ara, i hi continuarà, per les qüestions, pels afers de la dona, i que sigui la mateixa directora general qui prengui la iniciativa en aquesta qüestió.

El Conseller, en la seva intervenció, llavors, sí, a la rèplica de la Diputada, es comprometia que al llarg del 87 —al llarg del 87— la comissió funcionaria, el Decret estaria en vigor i, per tant, la comissió estaria —la comissió interdepartamental— funcionant a ple rendiment.

Se'ns ha dit que som al mes de juny, que ha passat mig any —i és cert, encara en queda mig—, i no només la confiança que des del Grup parlamentari ens ofereix l'interès del Govern pel tema, sinó, d'una manera especial, per la confiança que tenim dipositada en la directora executiva, estem absolutament convençuts que el compliment de la Resolució —que no em canso de repetir, una vegada més, que no ha estat al cent per cent recollida, fins ara, en el Decret—, no per això ha de deixar-ho d'estar. No per això ha de deixar-ho d'estar, i estem convençuts que, en el període que el mateix Conseller es va comprometre que la Comissió estaria en funcionament, això serà així.

Per altra banda, i per no confondre la votació de la Cambra, l'exposició de fons que ha fet la Diputada Rosa Barenys, i donat que després de la meua exposició em sembla que no és

difícil d'endevinar que, en el fons, hi estem absolutament d'acord, la Moció, el que fa, és demanar que un decret es canviï, es canviï. No està demanant que el fons de la qüestió sigui un o sigui un altre; està dient : «Escolti'm, en un punt determinat de la Moció, en lloc de dir això, que digui allò altre, i, a més, afegeixi-hi això més». És això el que demana la Moció. Nosaltres, això, ho votarem en contra. Nosaltres, la proposta de la Moció, en el punt concret, la votarem en contra —els dos punts, els votarem en contra—, sens perjudici que, hi insisteixo una vegada més, el nostre esperit, completament d'acord —completament d'acord— amb el que és la voluntat del Govern i la voluntat de la directora executiva, aquest Decret, que avui encara no recull al cent per cent el que ha estat la Resolució del Parlament, estem convençuts que això serà així.

Per aquest motiu, nosaltres votarem en contra de la Moció, i quedem amb l'esperit i l'esperança que la Resolució es podrà complir al cent per cent, i ho fem des del respecte que tenim a totes les forces polítiques i a les quals jo, en nom del meu Grup, demano que se'ns tingui a nosaltres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. (*La I. Sra. Barenys demana per parlar.*) Pot indicar sobre la base de quin article, perquè, és clar, vostè sap que el Reglament no preveu un torn de rèplica...

La Sra. BARENYS (*de l'escó estant*) : Sí, sí, evidentment, evidentment, senyor President. El 60.3, per contradicció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència no ha observat cap contradicció...

La Sra. BARENYS : Sí, sí, senyor President, sí.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ...però no voldria posar en dubte si hi és... Quina és, aquesta contradicció?

La Sra. BARENYS : Em donarà la raó de seguida. (*Rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No ho sé.

La Sra. BARENYS : El senyor Codina ha dit que el grup de dones socialistes va presentar la interpellació i la Moció, i no és cert : va ser el Grup Socialista, en el qual hi ha dones i homes, però no tenim un grup de dones socialistes, dintre del partit, que presenten mocions al Parlament. Era aquest, l'aclariment.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada.

Bé, fet aquest aclariment, sotmetem a votació aquesta Moció.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei de Política Territorial

Passem ja a la següent Moció, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei de Política Territorial, presentada pels Il·lustres Diputats senyors Joan Ganyet i Esteve Tomàs, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar aquesta Moció, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Ganyet.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la Moció que avui presentem és molt esgarçada...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, senyor Diputat. Prego silenci a la Cambra. Moltes gràcies.

El Sr. GANYET : Moltes gràcies, senyor President. Diu així. «El Parlament de Catalunya, constatant l'existència de retards en l'aplicació de la Llei de Política Territorial, molt especialment pel que fa a la presentació a la Cambra del Pla Territorial General, i considerant els perjudicis que de la present situació es poden deduir per a l'acció de govern a Catalunya, insta el Consell Executiu de la Generalitat a :

»Primer, presentar al Parlament de Catalunya el Projecte de Pla Territorial General abans que fineixi l'any en curs, i

»Segon, preparar el desplegament dels plans territorials parcials i dels plans territorials sectorials perquè puguin ser tramitats immediatament després de l'aprovació del Pla Territorial General.»

Em sembla, francament, que es tracta d'una moció oportuna. No s'haurà escapat al seu coneixement que és una moció positiva, que incita al desenvolupament d'una llei consensuada i, sobretot —sobretot—, a la solució d'un problema greu en l'acció de govern a Catalunya, a la solució d'una greu mancança.

És una llei, la Llei de Política Territorial, que va ser aprovada el 9 de novembre del 83, és a dir, que fa gairebé quatre anys, i que persegueix el reequilibri territorial del nostre país. Diu el preàmbul de la Llei : «En primer lloc, com a objectiu, es tracta de fomentar una distribució equilibrada del creixement, per tal d'assolir uns nivells de renda adequats a tot el territori; en segon lloc, promoure un creixement ordenat des del punt de vista de les implantacions sobre el territori, per tal d'afavorir una eficàcia més gran de les activitats econòmiques, i una major qualitat de la vida; en tercer lloc, afavorir el creixement econòmic de Catalunya i lluitar contra l'atur».

Quan demanem el Pla Territorial General ho fem des de la perspectiva que es tracta d'un document transcendent per ordenar l'acció de govern al nostre país. La Llei diu, al seu article quart : «El Pla Territorial General ha de definir els objectius d'equilibri territorial d'interès general per a Catalunya, i ha de ser el marc orientador de les accions que s'emprendran per crear les condicions adequades per atreure l'activitat econòmica als espais territorials idonis», i el punt segon diu que «el Pla Territorial General ha de tenir per àmbit d'aplicació tot el territori de Catalunya».

L'article cinquè encara és més explícit. Diu que el Pla Territorial General ha d'incloure les determinacions següents : «la definició de les zones del territori amb característiques homogènies per raó del potencial de desenvolupament i de la situació socio-econòmica; la indicació dels nuclis de població que, per les seves característiques, hauran d'exercir una funció impulsora i reequilibradora; la determinació dels espais i dels elements naturals que cal conservar per raó d'interès general referit a tot el territori, etcètera.»

En el seu article 11, diu que el Pla Territorial General —i això és molt transcendent, no s'escaparà a les senyores i els senyors diputats— «defineix el marc de coherència de tots els plans, programes o accions amb incidència territorial, els quals han de tenir en compte les orientacions; segon, de manera par-

ticular, els plans territorials parcials han de desplegar les determinacions del Pla Territorial General de Catalunya, precisant-ne l'abast, però no alterant-ne les prescripcions; tercer, els plans sectorials previstos en aquesta Llei s'han d'adaptar a les orientacions dels plans territorials, cosa que caldrà justificar expressament, i, quart, els plans d'ordenació urbanística», de tots els municipis de Catalunya, per tant, «han de ser coherents amb les determinacions del Pla Territorial General i dels plans territorials parcials i facilitar-ne l'acompliment.»

Hi ha, a més, un clar incompliment de terminis. L'article 9 diu que correspon al Parlament «l'aprovació del Pla Territorial General, i també la dels projectes de modificació, si són considerats com a tals pel mateix Parlament». Diu que, cada dos anys, el Consell Executiu «ha de redactar una memòria sobre l'aplicació del Pla Territorial General, i donar compte al Parlament del compliment de les previsions del Pla i del seu desenvolupament en plans territorials parcials». I encara afegeix : «El Consell Executiu ha de redactar un programa anual, o plurianual, per a la realització de les determinacions principals del Pla Territorial General de Catalunya, el qual Programa s'ha d'incorporar als pressupostos de la Generalitat i ha de ser aprovat pel Parlament conjuntament amb aquests.»

I l'article 10 diu que : «Al començament de cada legislatura s'han de revisar i modificar, si s'escau, les bases d'actuació assenyalades inicialment i els objectius.»

Per tant, ens hem de fer una pregunta : quan temps més a Catalunya sense l'eix vertebrador bàsic territorial per a la nostra acció de govern o l'acció de govern del Consell Executiu, de Convergència i Unió? Com s'articula en aquests moments la política inversora dels diversos departaments? Com s'estableix la coordinació entre ells, respecte als plans d'obres i serveis? Com es fa la definició dels rols de les diverses poblacions de Catalunya, les de la costa, les de l'interior?

Jo ho dic amb tota contundència i amb tota afabilitat —agraint que l'Honorable Conseller s'hagi dignat a assistir en aquesta sessió, cosa que no fan cap dels seus companys— : l'acció de govern de Catalunya es desenvolupa sota el signe de sigma —vostès se'n recorden de quan estudiaven matemàtiques? El signe de sigma era el del sumatori—, perquè es tracta d'un sumatori d'actuacions puntuals disperses pel territori, resultat probablement de pressions locals, de decisions personals, també disperses, potser de visites pastorals... És que es pensa fer, es pensa presentar un Pla Territorial General *a posteriori* d'aquestes actuacions disperses? Hi ha un clar contrast entre les determinacions i els objectius de la Llei de Política Territorial i la política del Consell Executiu de la Generalitat i un incompliment d'una llei consensuada, eixida d'aquest Parlament.

És que no hi ha lògica a l'acció governamental? Jo no aniria tan lluny. Sí que hi deu haver una lògica. Hi deu haver la lògica de l'interès immediat, del benefici a curt termini, però de cap manera hi ha una lògica territorial de llarg abast, de globalitat del país.

Acció de govern sota el signe de sigma i, davant, el propòsit del Grup Socialista. El Grup Socialista es proposa amb aquesta Moció positiva l'arranjament de la greu situació d'absència de programació al nostre país, al nostre país autònom. És una moció positiva, que vol posar les bases d'una acció de govern realista, ordenada, estrictament necessària a la nostra Catalu-

nya d'avui; congruent, en definitiva, amb les necessitats del país.

Demano, doncs, el vot positiu per a aquesta Moció de tots els diputats presents a la sala.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. No havent-hi esmenes, correspon ara el posicionament dels grups. Aquesta Presidència invita els diferents grups... En representació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marc Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Gràcies, President. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, la meua intervenció referent a aquesta Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet, la penso fer sense quasi fer ús de cap apunt; simplement, del que em surt de dintre, perquè està tan lligat amb el meu treball de molts anys que crec que estaria fora de lloc que hagués preparat un text, potser més ben escrit que no el que faré ara : parlar.

Ens ha presentat l'Il·lustre Diputat una situació de manca, de mancança; de mancança de tenir, el país, una programació del seu ordenament territorial, que, ensems que econòmic, vol dir també poblacional, de repartiment de la població, quan en realitat hauria d'haver estat un dels primers passos que havia de realitzar el Govern, perquè, si qualsevol empresa privada, per exemple, el primer que fa és planificar no solament el seu funcionament, no solament la recerca de mercats, no solament el tracte amb els elements que treballen en l'empresa, sinó també la seva projecció en relació amb el futur de l'ambient on ha d'actuar, doncs bé, quan es tracta d'organitzar un país, s'ha de començar planificant, planificant des d'un pla general —indubtablement, després poden ser sectorials, parcials, urbanístics—, però començar a treballar de seguida, no deixar-ho per al dia de demà. Us puc dir, estimats col·legues, que quan un entra dins d'un país, entra a l'estudi del país, a voler-se integrar en el país, el que li interessa més és veure quina és la projecció d'aquest país envers el futur i envers el propi interior del país. Si em preguntés algú, algun company de professió d'un altre país —per exemple, algun dels diputats alemanys que aquest dia ens visitaran— quina és la projecció, el pla de l'ordenament territorial de Catalunya amb vista al present i al futur, indubtablement no sabríem què contestar! I això, senyors, és greu.

Per tant, davant d'aquesta realitat, dic des d'ara —i no m'allargo més— que el nostre Grup votarà molt favorablement —fixeu-vos que poso l'adjectiu «molt favorablement»— la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies. Gràcies, President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el posicionament al Grup parlamentari Popular en la persona de l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President; des de l'escó mateix, si m'ho permet. Per endavant ja li demano que en la votació d'aquesta Moció es faci votació separada del punt 1 i del punt 2, ja que la votació del Grup Popular serà diferent en un i en l'altre.

Nosaltres votarem «sí» al primer punt, perquè creiem que aquest pla o aquest projecte de pla territorial general de Catalu-

nya en els sis mesos que pràcticament se'ls dona perquè sigui presentat en aquest Parlament hi ha temps, ja que suposo i crec que si no està acabat ha d'estar bastant avançat, perquè fa pràcticament quatre anys que s'havia hagut de començar.

Quant al segon punt nosaltres no votarem favorablement. Votarem que «no» per la següent raó : intentar que es tirin endavant uns plans parcials o uns plans sectorials sense saber quina serà l'aprovació definitiva del pla general pel Parlament, crec que potser seria fer feina en va, i la feina en va no crec que en aquests moments sigui una de les maneres de tirar endavant el país.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup —com sempre— ha estudiat la Moció presentada pel Grup Socialista, ha estudiat també els antecedents d'aquesta Moció —la interpellació feta al Conseller—, i nosaltres creiem que el Conseller va explicar a bastament com està desplegant el Govern de la Generalitat la Llei de Política Territorial.

El Govern està treballant intensament en aquest pla territorial general que ara se'ns demana. El que succeeix és que és un tema complex, que té moltes imbricacions, i això fa, doncs, que el tema necessiti temps per poder ser desenvolupat. També va explicar l'Honorable Conseller que hi havia hagut dos temes amb forta incidència sobre aquesta qüestió, com va ser l'ingrés, l'any passat, a la Comunitat Econòmica Europea i, aquest any, l'aprovació de les lleis d'organització territorial.

Hem d'agrair, però, al Diputat senyor Ganyet que ens hagi recordat, a tota aquesta Cambra, els objectius de la Llei de Política Territorial, amb els quals el Grup de Convergència i Unió està totalment d'acord. Els paràgrafs que ha llegit de la Llei ens semblen molt importants per al futur del nostre país i estem totalment d'acord en la seva ràpida execució, i així ho està fent el Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

És, certament, el pla territorial de Catalunya un document molt important, però nosaltres creiem que tampoc s'hauria de sacralitzar. Aquesta transcendència tan elevada que li ha donat el senyor Ganyet ens fa una mica d'angúnia. És —ho repeteixo— un document molt important per al futur del nostre país, però de cap manera hauríem de deixar les coses pendents, perquè fins que no tinguem aquest pla general no puguem fer una cosa o altra. El país ha de seguir anant endavant i ha de seguir anant endavant amb la màxima coherència.

Vull recordar a tots els senyors diputats que va ser explicat pel Conseller que les fases d'estudi, d'informació, d'interpretació de l'estructura territorial estan pràcticament acabats; que els grans objectius del pla han estat determinats i que s'estan fent una sèrie de treballs de compilació, de treballs per lligar tots aquests objectius.

També voldria fer esment a la Cambra que hi ha hagut un fet nou que cal tenir en compte, i és que, com saben els senyors diputats, l'any 81 hi va haver un cens —els treballs del pla territorial general s'havien basat sobretot en el cens de l'any 81—, el 86 hi va haver un nou cens, i és lògic que es facin en aquest moment els ajustaments corresponents entre un cens i l'altre.

Ara bé, se'ns pot dir : i mentrestant, doncs, el Govern com actua? Doncs, així no sap com ha de coordinar la seva política? Evidentment que ho sap. Tot el Pressupost de la Generalitat, els senyors diputats i les senyores diputades saben que es presenta per programes; que aquests programes, a través del Consell Executiu, adquireixen una coherència; saben també que tenim alguns plans sectorials aprovats per a tot Catalunya —com és el pla de carreteres, tema importantíssim en les inversions—, i em sembla que també valdria la pena recordar a la Cambra que fa aproximadament dos anys que es va preparar un programa de desenvolupament regional, fet en coordinació entre el Departament d'Economia i el Departament de Política Territorial, en el qual només llegint l'índex dels temes tractats en aquest programa es veu clarament que totes aquestes preocupacions que el senyor Ganyet ens assenyalava en relació amb la coordinació de les diferents actuacions que pot fer el Govern de la Generalitat, aquesta coordinació està assegurada.

Voldria llegir ràpidament els títols d'aquest Pla de Desenvolupament Regional. El Títol I parla d'anàlisi econòmica i social. Té uns apartats que són : primer apartat, Característiques de la valoració econòmica i social en el passat; segon, Impacte de les mesures de la política regional; tercer, Causes dels principals desequilibris; quart, Zones de desenvolupament; cinquè, Evolució econòmica i social probable en el període de quatre anys de programació.

En el Títol II, que és Objectius de desenvolupament : apartat 2, Objectius de caràcter econòmic; apartat 3, Objectius de caràcter territorial.

En el Títol III : Accions de desenvolupament, Accions destinades a assolir els objectius de caràcter econòmic i Accions de desenvolupament en matèries d'infraestructures i equipaments.

Aquest Programa de Desenvolupament Regional, com saben els senyors diputats, ha servit perquè la Comunitat Econòmica Europea, via els fons FEDER, servís perquè als entorns de Barcelona i de l'eix del Llobregat poguessin ser subvencionades obres importants, de cara a aquesta correcció de desequilibris en el nostre país, que tots volem.

Repeteix a la Cambra que nosaltres estem convençuts de la importància d'aquest Pla, i precisament per la seva gran importància s'ha d'assegurar la coordinació entre els diferents departaments, que això és el que s'està fent bàsicament en aquest moment : hi ha tota una colla de treballs en marxa, tota una colla de capítols ja estudiats, i s'està procedint, en els diferents departaments, a coordinar-los entre ells. Això exigeix temps i no es pot complir el termini que ens demana el Grup Socialista, de final d'any. Com saben els senyors diputats i les senyores diputades, un decret del 25 de març d'enguany va donar un termini fins al 31 d'agost del 88 per acabar aquests treballs, i nosaltres creiem que aquest termini és necessari i que no es pot aconseguir. No em dol d'afirmar davant la Cambra que, al nostre Grup i estic segur que també a l'Honorable Conseller, li agradaria molt, a final d'any, poder tenir el Pla fet, però és impossible; les circumstàncies són les que són : haver entrat a la Comunitat Econòmica Europea, haver aprovat les lleis d'organització territorial, actualitzar el cens, tota aquesta temàtica ens ha obligat a aquest lleuger retard sobre les previsions. Ara bé, nosaltres, tot i votant en contra de la Moció que presenta el Grup Socialista, a la Cambra li consta que som els primers que remarcuem la importància d'aquest Pla, que els terminis pre-

vistos pel Departament volem que es compleixin, però lamentem no poder aprovar la Moció en els termes exactes que l'ha presentada el Grup Socialista.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Passarem a votació aquesta Moció en l'ordre i la manera que han estat indicats per l'Illustre representant del Grup Popular, és a dir, primer votarem el punt primer i després el punt segon.

Vots a favor del punt primer d'aquesta Moció, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt d'aquesta Moció ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Punt segon de la Moció. Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt de la Moció ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Aquesta Presidència vol fer constar i donar la benvinguda a l'Illustre Diputat senyor Feu, que ha constatat que ha exercit el seu dret de votar, i que s'incorpora a aquesta Cambra substituint l'Illustre Diputat senyor Domènec Romera. Moltes gràcies i benvingut.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Muntanya

Bé, passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és la darrera moció, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya, presentada pels Il·lustres Diputats senyors Joan Ganyet, Pere Ayguadé, Esteve Tomàs i Daniel Terradellas.

Per defensar aquesta Moció, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Joan Ganyet.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, hi ha hagut un moment, en les paraules del senyor President, que semblaven més adequades que les que finalment ha dit : parlava d'aquesta missió, gairebé ha dit : «aquesta missió», en comptes d'«aquesta moció», perquè tant la moció anterior com aquesta d'ara són autèntiques missions, senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Abans hem parlat d'una acció de govern de Convergència i Unió sota el signe de «sigma»; ara parlarem de la política de muntanya, de la política específica per al 30% del territori de Catalunya : les comarques de muntanya. Aquest Grup ha estat present a la Cambra amb una multiplicitat d'accions parlamentàries, interpellacions, mocions, proposicions no de llei, que han estat rebutjades sistemàticament pel Grup de Convergència i Unió; és la seva responsabilitat. El Grup Socialista vol que Catalunya estigui en sintonia amb els països europeus que tenen muntanya —amb Àustria, amb Suïssa, amb França, amb Alemanya Federal, amb Itàlia—, i sembla que no hi ha res a fer, però estic convençut que amb la missió d'avui el signe canviarà.

Entrem en una temàtica que es debat des de fa quatre anys

sota el signe de «càncer», i ho dic amb tota contundència, sota el signe de «càncer», una malaltia inguarible, una malaltia amb força indicis externs, però que rau, no obstant això, arrapada a l'interior del 30% del territori de Catalunya, a les comarques de muntanya.

Quina és la resposta del Govern? Doncs és la manca reincent, la manca de voluntat d'aplicar la Llei d'Alta Muntanya, aprovada a inicis de l'any 83, és a dir, ja fa més de quatre anys; la manca de voluntat de tirar endavant, a Catalunya, una política de muntanya com l'entenen els centreuropeus. No hem entrat a Europa els catalans pel que fa referència a la política específica de muntanya. Els fets són incontrovertibles: últimament no se senten ni els discursos poètics que els excursionistes amb tasques de govern avui a Catalunya solien prodigar, les declaracions d'abrandat amor per la muntanya, perquè sota el signe de «càncer» es rosega el present i el futur de les comarques de muntanya, s'està jugant amb els pirinencs, que no s'ho mereixen, i la política del Consell Executiu porta irremissiblement, senyores i senyors diputats, a la pèrdua de les defenses, de les poques defenses de l'afeblit cos pirinenc. Es tracta d'un fracàs del Govern autònom; això té una importància relativa, però el que no té una importància relativa, sinó absoluta, és la greu situació en què es deixa els habitants de la muntanya de Catalunya, sense perspectives de futur, a àmplies franges del territori català. Franges i zones, comarques, que són imprescindibles per a l'equilibri del territori català —són imprescindibles per a l'equilibri del nostre país. D'acord: són zones de població dispersa, de difícil geografia i climatologia, però tenen recursos específics, com són l'aigua, la neu, el paisatge, el bosc, les pastures, que s'han d'ordenar en benefici dels habitants permanents.

En quatre anys no s'ha aprovat definitivament cap pla comarcal de muntanya. Què deia la Llei? Deia, en la seva Disposició Transitòria Tercera, que «per a la redacció del primer pla comarcal de muntanya de cadascuna de les comarques de muntanya el termini màxim de realització tècnica del projecte establert a l'article 7.3 d'aquesta Llei és d'un any». Parlem d'una llei d'inicis del 83. La Disposició Final Primera, què deia? Que «en tot allò que significa una nova despesa pública l'aplicació d'aquesta Llei començarà en l'exercici pressupostari de l'any 83». I som al 87, estem a la meitat, ja, de l'any 87. Quins són els objectius dels plans comarcals de muntanya? A més dels que diu la Llei, hi ha els de ser el motor impulsor i coordinador de totes les iniciatives locals, haurien de ser el programa inductor de la cooperació entre els ajuntaments d'una comarca de muntanya, el pla indicatiu de les altres inversions de l'Administració —i, en particular, de l'Administració de l'Estat i de les diputacions— i el canal d'obertura de vies cap a les intervencions estructurals de la Comunitat Econòmica Europea. Doncs bé, la redacció dels plans es fa sense l'existència d'un òrgan específic; a l'organigrama del Consell Executiu de la Generalitat hi ha dotzenes de direccions generals que fan menys tasca que la tasca que correspondria a l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya. Es fa sense participació, i això és gravíssim, de la població afectada, ni directament a través dels ajuntaments, ni a través de les forces, diguem-ne, «vives», de les forces econòmiques i socials. No hi ha consultes suficients, i, en aquestes condicions, els plans comarcals, que s'estan estudiant encara, doncs, no sintonitzaran amb la realitat de les co-

marques de muntanya.

El primer que diuen els europeus —els italians, els suïssos— és que hi ha d'haver una participació directa dels ajuntaments, de les associacions de veïns, dels sindicats, de les associacions empresarials. Com es pot fer una planificació per definir les prioritats d'inversió pública a una comarca de muntanya des d'un departament de la Generalitat, consultant només els altres departaments de la Generalitat, a veure què és el que ells ja volien invertir en aquella comarca, i sense consultar els directament implicats? No ho entenem. No és bo per al futur de Catalunya.

I els consells comarcals de muntanya desapareixen després de les eleccions municipals, després de quatre anys de funcionament, sense que hagin pogut participar en la determinació de les prioritats d'inversió pública a les seves respectives comarques. I aquesta és una realitat trista i incontrovertible. No hi ha voluntat de concertació i no hi ha voluntat de pacte entre el Govern de Convergència i Unió i els responsables polítics de les comarques de muntanya. Els en donaré un exemple: el projecte de pla comarcal de muntanya de l'Alt Urgell va ser lliurat, provisionalment, als dos o tres representants dels ajuntaments que hi van voler anar el dia de reflexió de les eleccions municipals i europees. Jo demano una mica més de delicadesa en aquestes qüestions. Es podria haver lliurat tres setmanes abans o un mes després, però per què el dia de reflexió? I tot plegat es fa sense que hi hagi un òrgan dedicat a la política de muntanya dins del Govern de Catalunya. N'hi deu haver per a la política de joc, pel que s'ha discutit aquests dies, però per a la política de muntanya no. Com es pot anar endavant sense l'efectiva coordinació entre els Departaments de Política Territorial i Obres Públiques i el d'Agricultura? Cadascú, almenys pel que s'albira des de fora, va pel seu cantó. Sense fer avenços —i això ho dic amb tota responsabilitat—, sense fer avenços suficients per resoldre iniquès diferències entre el Ministeri d'Agricultura i la Generalitat, per a l'aplicació a Catalunya de la Llei d'Agricultura de Muntanya, no arribaran els ajuts de l'Estat espanyol i de la Comunitat Europea. I qui seran els perjudicats? Doncs els pagesos de les comarques de muntanya, els pagesos que estan en condicions més difícils a Catalunya.

Per tant, quin és l'objecte de la missió —de la moció, si volen?. És un plantejament positiu, concís, superador del signe de «càncer», de malaltia irreversible, de precarietat, de decadència, de manca de voluntat política: volem que a través del Parlament es defineixi d'una vegada la política de muntanya com una política prioritària a Catalunya —abans, lògicament que sigui massa tard, i que no es malmetin, que no es malmetin quatre anys més.

Volem una rectificació de la política. No cal, si volen no el facin, no cal que facin reconeixement públic d'errors d'acció i d'omissió, aprovin aquesta Moció positiva i jo els asseguro que els habitants de l'Alt Urgell, de la Cerdanya, del Pallars Jussà, del Pallars Sobirà, de la Vall d'Aran, del Berguedà, del Ripollès, del Solsonès i de la Garrotxa, els ho agrairan.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi cap esmena, és qüestió ja d'invitar els Grups de la Cambra de prendre posició en relació amb aquesta Moció.

Per començar, per Esquerra Republicana, l'Il·lustre Diputat senyor Vila té la paraula.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Senyores diputades, senyors diputats, de nou pujo en aquesta tarima avui per referir-me, en nom del nostre Grup, a la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet, una Moció, en certa forma, estretament relacionada amb l'anterior, ja que un pla general ha de comprendre també l'aplicació de la legislació sobre la muntanya.

El Diputat que m'ha precedit en la paraula ha fet la menció detallada, quasi diria la nòmina d'unes comarques estretament relacionades amb l'orografia del país, la més complexa, que és la pirenaica. Però hem de veure clar un fet : tot el territori català, directament o indirectament, el seu viure econòmic, humà, està relacionat amb l'existència d'aquestes comarques de muntanya, perquè si, per exemple citant la Cerdanya, sabem que hi ha el riu Segre que drena les seves terres, el riu Segre és afluent de l'Ebre, i l'Ebre rega les terres del sud de Catalunya; tot està relacionat. Per tant, per a nosaltres té un interès marcat, per a nosaltres catalans, per a aquests sis milions tan repetits, que ens repeteixen cada dia, i que a mi ja em fa una mica de pena, perquè sis milions —i permeteu-me que ho digui aquí— està bé que ho assenyalem com un fet estadístic, però que no surti del marc de l'estadística perquè ho trobo, per a mi, en un moment donat tan molest com quan algú també ens repetia els tres-cents milions, recordem-ho, també per la televisió.

Però tornem al tema, que és la funció d'una Llei que encara no s'aplica, una Llei de muntanya, quan estem obligats, quasi diria internacionalment, a posar-la en marxa al cent per cent, ja que altres terres de l'Europa occidental es troben en un cas semblant, i ells sí que engeguen endavant l'aplicació de les respectives legislacions sobre aquesta matèria.

No és que haguem de buscar que les nostres comarques d'alta muntanya hagin de tenir una densitat de població, ni de lluny, semblant a altres comarques de terres baixes; tots sabem que les comarques de muntanya s'han de considerar, en part, com una reserva natural, complexa, relacionada, precisament, amb tota la marxa, amb tot el funcionament, amb tota l'organització de les altres terres del país. Les comarques de muntanya, no és que hagin de rebre un gran nombre de pobladors, perquè la seva capacitat, en aquest cas, és limitada, però n'hi ha d'haver, i els que hi siguin han de viure a plena capacitat, i, quan dic a plena capacitat, vull dir de poder desenvolupar, no solament la seva vida domèstica, sinó col·lectiva, dintre unes normes realment atractives, que els arrelin al paisatge.

Tot això s'ha de fer, no s'ha fet. El nostre Grup parlamentari —i ho comprendreu perfectament bé— recolza la Moció presentada amb el seu vot esperant que hi hagi una reacció humana —fixeu-vos bé que dic «humana»— dintre els nostres organismes de Govern, perquè Catalunya sigui un exemple per a tot Europa d'haver organitzat la vida humana i econòmica de les seves terres de muntanya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per fixar la posició del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, per posicionar-me en nom del Grup Popular. Jo penso que, si tots els diputats d'aquesta Cambra hem llegit la Llei d'Alta Muntanya, aprovada pel Parlament ara fa ja més de quatre anys, i hem anat a recórrer en alguns moments aquestes

comarques, aquestes contrades de les muntanyes de Catalunya, ens hem adonat que sembla que aquella gent hagi estat considerada —o sigui considerada, jo crec que potser no— com de tercera divisió, quan jo crec que haurien de ser considerats com de divisió d'honor. Són tant o més catalans que la gent de la plana. En aquests moments encara tenen confiança en les institucions de Catalunya, però pot ser que, si la cosa continua igual, si no es desplega aquesta Llei, si els ajuts no els arriben, aquella gent potser perdran la confiança en les institucions, i, si no, potser el que faran serà baixar cap a la plana i cada vegada tindrem menys gent allà dalt, gent d'unes comarques que no hem de treure'ns del cap que han estat i són encara el bressol de Catalunya. Per tradició, són més catalans potser que els de la plana. Jo hi ha vegades que penso, mirant l'altra dia la interpellació que va fer el senyor Ganyet, que parlava de *Vides paral·leles*, de Plutarc, que potser que el Consell Executiu de la Generalitat allà hagi tingut una altra obra, l'obra aquella de Calderón de la Barca de *La vida es sueño* : allò ha quedat adormit. Pot ser que aquesta Moció pogués fer de despertador i despertés el Consell Executiu de la Generalitat per tirar endavant aquesta Llei.

Per tant, el Grup Popular votarà a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : I ara, per fixar la posició del Grup de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ramírez.

El Sr. RAMÍREZ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo, senyor Ganyet, com a presentador d'aquesta Moció, jo li haig de dir que, potser perquè em sento en aquests moments immune al càncer i al pessimisme amb què vostè ens ha inundat en la seva presentació de la Moció, intentaré referir-me als punts concrets d'aquesta Moció i no entraré en la missió.

Jo, de bell antuvi, li diré, perquè no tinguem cap dubte, perquè no tingui cap dubte, que el Grup parlamentari de Convergència i Unió no estem d'acord, no podem estar d'acord amb aquest sentiment que no es fan les coses, amb aquest sentiment de pessimisme —ho repeteixo—, i que, per tant, votarem en contra a tots i cadascun dels punts de la Moció.

I els votarem en contra perquè no estem d'acord ja amb la introducció, perquè entenem que el Parlament no pot constatar unes greus insuficiències i uns greus retards en el procés d'aplicació quan no hi són. I no hi són perquè l'Honorable Conseller, en la seva intervenció, quan substanciava la interpellació origen d'aquesta Moció, ja va remarcar que era un retard d'alguns mesos, efectivament, cosa que entenc que és poc significativa quan es tracta de treballs tan complexos i nombrosos com són els exigits per a l'elaboració de nous plans comarcals de muntanya; pensi les enquestes prèvies, que és una fórmula de participació, les consultes a altres institucions i Departaments per a temes que són de la pròpia competència, l'elaboració dels plans pròpiament dita.

Però és que el mateix senyor Diputat interpellant, en aquell dia, en la seva intervenció, en les dades que citava argumentativament per demostrar aquest retard, denunciava un retard sobre les que havia avançat el Director General de Política Territorial, que eren, en definitiva, abril-maig del 87 unes, i les altres durant l'estiu del 87.

Efectivament, en aquests moments, per la informació que jo tinc, un dels plans comarcals, el de la Garrotxa, ha estat lliurat, aprovat inicialment pel Consell Comarcal, sotmès a informació pública, aprovat provisionalment pel Consell Comarcal i, amb les alegacions, tramès a la Direcció General perquè pugui ser aprovat definitivament pel Consell Executiu.

N'hi ha dos més, el del Solsonès i el del Pallars Sobirà, que han estat lliurats, que han estat aprovats inicialment pels respectius consells i estan sotmesos a informació pública. N'hi ha dos més que han estat lliurats, que són el del Ripollès i el de l'Alt Urgell, n'hi ha un altre que es lliura ara, que és el del Berguedà, i d'aquí a final d'any, efectivament, s'han de lliurar els de la Cerdanya, el del Pallars Jussà i el de la Vall d'Aran. Per tant, jo diria que queda clar que aquest retard no és ni tan greu ni tan apocalíptic.

Respecte al primer punt, el senyor Diputat no s'estranyarà que jo li digui, com ho he dit abans, que tampoc hi estàvem d'acord i que, per tant, el votàrem en contra, perquè no creiem convenient la creació d'un òrgan específic encarregat de l'aplicació de les Lleis de muntanya i que, endemés, coordini les actuacions dels Departaments de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I per què no hi creiem? Doncs perquè entenem que ja existeix aquesta coordinació. Qui coordina l'actuació de dos Departaments de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, és el mateix Consell Executiu, però és que això va més enllà, és que coordina a més l'actuació de tots els Departaments, i així no deixa fora l'actuació d'altres Departaments que, també, penso jo, deu ser molt important per al desenvolupament de les comarques de muntanya, com, per citar els més evidents, pot ser el Departament d'Indústria i Energia o pot ser el Departament de Comerç, Consum i Turisme, per no dir ja el mateix Departament d'Economia i Finances.

Com poden veure les senyores i senyors diputats, l'Estatut ja preveia més enllà del que la Moció proposa i no ens sembla convenient de crear un organisme intermedi entre el Consell Executiu i dos dels seus propis Departaments.

Pel que fa al segon punt, tampoc podem abonar la seva aprovació, perquè entenem que els dos temes, és a dir, el de l'aprovació dels consells i el dels pressupostos, tenen el seu propi ritme, tenen el seu calendari i intentar forçar-ne un o altre és dolent.

Què hauríem de fer?, accelerar l'aprovació dels plans?, renunciar a les aportacions necessàries d'altres Departaments i institucions?, demanar que els consells comarcals els aprovin sense debatre'ls?, demanar-los que redueixin el termini d'informació pública?, reduir, en definitiva, la participació que el senyor Diputat trobava a faltar? O, al contrari, hem de retardar la tramitació i l'aprovació dels pressupostos de l'any que ve, amb les conseqüències, evidentment, negatives que tots vostès podrien suposar? Aquesta és una petició, doncs, que em sembla que és fàcil de fer, però que és difícil, per a no dir impossible, de complir, sense generar uns danys superiors als que nosaltres voldríem evitar.

Pel que fa referència al punt tercer, el Consell Executiu ja ha tingut actuacions concretes en aquest sentit, actuacions de promoció, actuacions d'informació, actuacions d'assessorament i actuacions de coordinació, però també n'ha fet d'altres d'una manera contundent i, jo crec, definitiva i amb visió de futur, al-

menys per deixar-ho solucionat de cara al futur : ha recorregut la legislació promoguda pel Ministeri d'Agricultura.

Tampoc ens sembla adequat el punt quart. Diu : «Els consells comarcals s'haurien de dotar en les comarques de muntanya dels recursos econòmics i humans suficients». És evident que sí. Però és evident també que s'haurien de dotar tots, no exclusivament els de les comarques de muntanya; per tant, a nosaltres, ens sembla que una singularització d'aquest tema pot ser perillosa i pot ser lesiva per als interessos dels altres consells comarcals.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que nosaltres ens oposarem a tots i cadascun dels apartats de la Moció, perquè no els considerem ni adequats ni adients i, per aquesta oposició, justament, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra de tota la Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, caldrà procedir a la votació. Podem fer-la conjuntament? Hi ha ningú que demani que es faci algun pronunciament especial per a cada punt? *(Pausa.)*

Bé, doncs, aleshores votarem conjuntament la Moció.

Els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Preguntes

Acabada la part referent a mocions, entrem ara en la relativa a les preguntes amb resposta oral. Aquestes preguntes, voldria fer l'advertiment, per començar, que, a petició del Grup, la pregunta número 3 ha estat ajornada; a petició del Diputat titular, ha estat ajornada la número 4, i que la número 5 ha estat retirada pel Diputat. Fets aquests advertiments, passem ara, doncs, a la contestació a les preguntes.

La pregunta primera és la que es fa al Consell Executiu sobre l'empresonament de quinze joves a Nou Barris, a Barcelona, que la formularà el Diputat senyor Rafael Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. *(Pausa.)* No hi és... *(Pausa.)* Deau, molt bé.

Pregunta al Consell Executiu sobre els excessos comesos per les companyies elèctriques en les finques agrícoles i ramaderes

Bé, la pregunta segona és la que es fa al Consell Executiu sobre els excessos comesos per les companyies elèctriques en les finques agrícoles i ramaderes, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Maria Santacreu, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui és un dia de satisfacció perquè em contestarà l'il·lustre Conseller, aquest gran Conseller que tenim l'honor de tenir en aquest Govern executiu, i gairebé crec que la meua petició... crec que deurà ser acceptada.

Senyor Conseller, la nostra pagesia es troba amb una greu dificultat : que les companyies elèctriques, quan tenen les avaries —aquestes avaries que gairebé sempre són en temps de l'hivern, de tempestats, on hi ha grans pluges—, les companyies es fiquen dins dels camps, moltes vegades passen per un camp per anar en un altre, i fan uns greus perjudicis per als nostres agricultors; aquests agricultors s'enfaden, van a buscar la Guàrdia Civil, la Guàrdia Civil els diu que sense ordre del jutjat no poden treure aquests senyors —que són una societat anònima igual com les altres i es posen unes atribucions que es fiquen a les finques dels altres sense demanar ni permís ni cap mica de tràmit general per poder anar en aquesta propietat privada : jo demano a l'illustre Conseller que s'ha de legislar alguna fórmula, perquè això no pot pas ser— i, al cap de dos anys, al cap d'un any, quan aquest pagès ha anat al jutjat, llavors veu, quan ningú ja no se'n recorda, el que ha passat fa una sèrie d'anys. Per tant, crec que és una situació molt anòmala que s'ha de legislar.

Un altre efecte, també, que jo diria que és un vessant d'aquesta mateixa... Avui es troben, la pagesia gairebé general de Catalunya, que fa uns anys que la gent només tenien que llum i que no tenien ni neveres, ni tancs elèctrics, ni motors, i que anaven tirant amb aquell corrent que havien posat des de temps immemorials; avui tothom ha posat instal·lacions, motors —ho repeteixo—, tancs, ha posat una sèrie d'instal·lacions, i la joventut d'aquestes cases de pagès, doncs, van modernitzant, volen mirar de tirar endavant perquè no hagin de deixar aquestes cases, que moltes i moltes s'estan tancant cada dia. Doncs, no : aquestes companyies, quan els diuen que s'ha de fer una instal·lació més gran, els porten uns pressupostos, pressupostos quantiosos que aquesta gent no poden pagar. I, aleshores, què passa? La joventut es cansa, en no poder modernitzar, i marxen d'aquest camp. Jo també crec que l'illustre Conseller hauria de legislar una sèrie d'ajudes, una sèrie... que no hi hagi aquests excessos, que demanen vuit i deu milions de pessetes per qualsevol mica d'ampliació, que realment són coses molt petites. I, amb això, tanquen la via de poder expandir-se, que jo crec que ens convé, a Catalunya, que hi hagi la gent que no marxin i que s'expandeixin : hi ha gent que tenen aspiracions i que volen continuar amb aquest ofici de pagès que ja tantes generacions han continuat fent.

Per tant, res més, senyor Conseller. Crec que vostè, amb la seva força, el seu ímpetu i la seva força de voluntat de treballar, tindrà interès a poder realitzar aquesta meua petició.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la bondat de contestar?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el tema que planteja l'Il·lustre Diputat senyor Santacreu està previst ja per la legislació. Efectivament, la Llei de març del 66 sobre expropiació forçosa i sancions en matèria d'instal·lacions elèctriques defineix tot aquest tema en el seu article quart, tot el tema de les servituds de pas de les línies elèctriques, tant aèries com subterrànies, que és el tema, en definitiva, que planteja el senyor Santacreu, i, després, l'ús, l'ús que es fa d'aquestes servituds.

En el cas més habitual, que són les línies aèries, la servitud de pas comprèn, a més del vol sobre el predi, l'establiment de suports o pals fixos per sustentar les línies d'electricitat i

—això és l'important— el dret d'accés i ocupació temporal de terrenys o altres béns necessaris per atendre la vigilància, conservació i reparació de la instal·lació; és a dir que la servitud que tenen les companyies d'electricitat els dona aquest dret d'accés i ocupació temporal de terrenys i, per tant, la solució d'aquests temes que planteja el senyor Santacreu —com ell ens ha recordat que deia la Guàrdia Civil als propietaris dels terrenys— és evidentment de l'àmbit de la jurisdicció ordinària, de l'àmbit dels tribunals.

La legislació existeix i crec que poca cosa podríem fer per intentar de reformar-la; una altra cosa és l'ús i l'estil amb què s'aplica aquesta legislació i es fa ús d'aquestes servituds que tenen les companyies d'electricitat per poder fer la seva tasca. En la immensa majoria dels casos, la construcció de les línies i l'ocupació consegüent dels terrenys —i, per tant, la creació de les servituds— es du a terme mitjançant un pacte lliure entre els propietaris dels terrenys i les companyies d'electricitat, sense en aquest cas cap intervenció —la majoria de les vegades— de l'Administració de la Generalitat, que es limita posteriorment a l'autorització administrativa i a l'aprovació dels projectes —que són previs, òbviament, a la construcció de les línies.

Per tant, jo crec que la legislació existeix, i és una legislació correcta —és una servitud, i la servitud ha de comportar el dret d'accés i l'ocupació temporal dels terrenys per a la vigilància, per a la conservació, en definitiva per a la funció que han de tenir les línies elèctriques, que és portar l'electricitat a les cases—, i, aleshores, l'aplicació d'això, si no es compleix, doncs ha d'anar per la via dels tribunals. El que pot fer el Departament d'Indústria i Energia, i el que ha fet en altres ocasions, és recomanar a les companyies d'electricitat que aquest abús d'aquest ús —que és el que vostè denuncia— no es produeixi i que es faci també aquest accés temporal a què la servitud els doni dret amb acord previ amb els propietaris i amb el màxim respecte possible a la propietat : aquesta és una recomanació que el Departament d'Indústria i Energia ha fet diverses vegades a les companyies d'electricitat i que nosaltres pensem reiterar, sobretot com a conseqüència de la seva pregunta i per atendre la seva pregunta, que es basa en un conflicte real que el senyor Santacreu viu a la comarca o les comarques que ell coneix.

El senyor Santacreu ha aprofitat l'ocasió de la seva pregunta per plantejar un altre tema, de passada, que no deixa de ser important, que és el cost que té per a molts pagesos que se'ls porti l'electricitat o se'ls renovi el contracte en algunes de les cases aïllades que ocupen. Aquest cas podria ser un cas similar al dels telèfons rurals, que alguna vegada s'ha tractat en aquest Parlament, i, aleshores, això hauria de ser objecte d'uns ajuts específics, de la mateixa manera que es fa amb els telèfons rurals per ajudar el pagès a tenir el subministrament d'energia elèctrica. I aquest és un tema que, de la mateixa manera que els telèfons rurals, cau més dins l'àmbit dels ajuts a la pagesia, i, per tant, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però en tot cas dins l'àmbit del Govern, i em sembla que és un suggeriment del senyor Santacreu que pot ser digne d'estudi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President. Vertaderament, estic molt satisfet per la contestació. Crec que,

aquests abusos que vostè ha dit que es fan, vertaderament és veritat, es fan ; crec que s'hauria de donar un toc d'alerta a les companyies dient que no es continuïn fent, i li agraeixo molt aquest suggeriment.

I la segona pregunta —que ha estat com dues preguntes—, també, la seva manifestació que s'hauria de tenir present molt igual com els telèfons, crec que és bastant evident que s'hauria de fer, perquè hi ha moltes necessitats i molta falta d'expansió en el ram de la pagesia.

Moltes gràcies al Conseller, que m'ha contestat molt bé, i estic molt content i li dono la més cordial... d'aquesta pregunta. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.) No cal.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els avals
i els crèdits concedits del 1981 al 1986*

Bé, aleshores passem a la pregunta —tenint en compte les que han estat retirades i ajornades—, la pregunta numerada amb el nombre 6, que és la que formula al Consell Executiu, sobre els avals i els crèdits concedits del 1981 al 86, el Diputat Il·lustre senyor Simó Pujol i Folcrà, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amb data del 17 de febrer vaig formular una pregunta a l'Honorable Conseller d'Indústria amb relació als temes d'avalats concedits o avalats pel CARIC o pel Consell Executiu. Segurament que jo, amb la pregunta, entenia que el que demanava era una xifra en pessetes i el Conseller em respon una xifra en nombre d'empreses fallides, cosa que, vaja, no sé que pogués tenir cap interès per a aquest Diputat. Això m'ha obligat a fer una pregunta oral; potser, en aquest cas, no sé si era millor haver tornat a insistir amb una pregunta escrita, però és que ja d'un altre Conseller del Consell Executiu també vaig tenir una resposta a una pregunta en què jo demanava una cosa i me'n contestava una altra i, llavors, doncs, per acabar els dubtes, m'ha semblat que era millor fer-la de forma oral.

Jo demanava la xifra total d'avalats i crèdits concedits des de l'any 81 a l'any 86, i se'm contesta, com he dit, que els avals i crèdits de l'any 81 i l'any 86 són setanta-dos, quant als avals, i, quant als préstecs, quatre. Llavors, jo refaig la pregunta i demano al senyor Conseller : quines són les quantitats, en pessetes, dels avals i crèdits concedits des de l'any 81 a l'any 86?

Una segona part de la pregunta demanava la xifra de fallides durant aquest període, detallant la relació de les empreses avalades o beneficiàries que varen resultar fallides; se'm contesta amb una relació d'empreses en la qual no se'm dona cap xifra. Refaig la pregunta, i demano a l'Honorable senyor Conseller : quines són les quantitats, en pessetes, corresponents a les partides fallides durant aquest període?

Una tercera part de la pregunta demanava quin és el total no vençut de crèdits avalats o concedits, i a aquest tercer apartat no se'm contesta i, en canvi, se'm contesta la segona part d'aquest tercer apartat, en la qual demanava l'índex de risc potencial, amb una contestació que jo entenc que és certa, en què se'm diu : «Escolti, el Departament d'Economia i Finances, per mediació de la Intervenció General, ja dona les xifres de

riscs potencials i les presenta al Parlament de manera regular». Jo demanaria al senyor Conseller que jo demano una part, parcial, específica, de l'informe que es dona al Parlament de Catalunya, i em sembla —almenys des del meu punt de vista— que remetre'm a un informe que es presenta no és manera de contestar aquesta pregunta.

I, en l'últim apartat de la pregunta, jo demanava si s'han instrumentat garanties hipotecàries o personals, d'acord amb la recomanació de la Sindicatura de Comptes; la contestació és que l'Institut Català de Finances ha considerat aquesta possibilitat i la utilitzarà en els casos en què ho cregui. Jo refaig la pregunta, senyor Conseller, i demano : quins han estat els casos en què s'ha cregut necessari demanar garanties hipotecàries per als crèdits avalats o concedits, ja sigui per la CARIC o pel Consell Executiu de la Generalitat?

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Macià Alavedra té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, em sembla que és la primera pregunta que el senyor Pujol, o qualsevol altre diputat, em fa a mi, tant escrita com oral, sobre aquest tema, perquè suposo que la pregunta a la qual feia referència —i ho dic de memòria—, del 17 de febrer, que se li va contestar el 17 de febrer, diu ell, jo no era Conseller en aquell moment, si no ho recordo malament.

Bé, en tot cas, jo volia recordar, en aquest cas, que, sobre aquest tema, senyor Pujol, jo he repassat una mica les actes i els butlletins del Parlament, i hi ha hagut vint-i-dues intervencions parlamentàries preguntant, totes elles, quasi, la mateixa cosa —que això han estat intervencions parlamentàries en aquest Ple—; que, de preguntes de tipus escrit, n'hi ha hagut una quantitat molt gran; que, per altra banda, abans de les eleccions autonòmiques del 84, aquest va ser un gran tema de debat polític —les eleccions del 84, en les quals la majoria relativa es va convertir en majoria absoluta, i aquest va ser un dels grans temes de debat polític—, i en aquell moment es van accelerar les preguntes i les interpellacions sobre aquest tema en aquest Parlament.

Vull dir amb això que ens trobem amb un tema que ha estat enormement debatut, enormement discutit; que, per altra banda, la concessió d'aquests avals surt publicada en el DOGC; que, per altra banda, hi ha tota la informació detallada en el Parlament de Catalunya, per part de la Intervenció, i que, concretament —és una de les respostes que es va donar a la seva pregunta escrita—, l'informe trimestral elaborat per Intervenció General i presentat al Parlament sobre la situació del risc dels avals el 31 del 12 del 86 figura en aquest Parlament i, per altra banda, hi ha la informació de la Sindicatura de Comptes. És a dir que, aquest, efectivament ha estat un tema en el qual el Parlament, com és lògic, i com és lícit, ha tingut constantment tota la informació.

Jo, en aquest moment, responc a la seva pregunta oral, en la qual vostè em demana tots els crèdits, tots els avals que després han donat lloc a crèdit concedit a les empreses, els pagaments que s'han realitzat i el risc potencial empresa per empresa, i, després, les xifres globals. Tot això, jo, senyor Simon Pujol, li faig una proposta, i és que si li llegís tot això, que consta de tres fulls, doncs, semblaria un d'aquells nens de Sant Ildefons quan

donen els premis de la Loteria Nacional, perquè és tot un seguit de xifres : jo ho tinc a la seva disposició i a la disposició de qualsevol diputat, el mateix que li dono a vostè, perquè pugui consultar totes aquestes xifres, que comprenen, com li he dit, els avals formalitzats empresa per empresa, els pagaments que s'han fet fins al 31 del 12 del 86, i el risc potencial a 31 del 12 del 86, i, al final, les sumes i les xifres corresponents a les preguntes que vostè formula. I estem a la seva disposició per a qualsevol informació complementària que pugui demanar sobre aquest tema.

Quant a les recomanacions de la Sindicatura de Comptes a l'Institut Català de Finances, que vostè sap que és un organisme autònom dependent del Departament d'Economia i Finances, jo li haig de dir que, evidentment, aquestes recomanacions s'estan seguint i que en aquests moments hi ha hagut més aviat, des que jo sóc Conseller, poc moviment quant a la formalització d'avals bancaris, d'avals de crèdits del tipus al qual vostè es refereix.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, accepto la proposta que vostè em fa, de lliurar-me la relació de les contestacions a les preguntes que faig en aquesta pregunta oral. Jo, el que m'agradaria és —perquè potser amb aquesta contestació que vostè em donarà no hi és, aquesta contestació—, si vostè coneix si s'han exigit garanties hipotecàries amb algunes firmes per als avals o crèdits concedits, ja sigui pel CARIC o pel Consell Executiu —pregunta concreta.

I, quant a l'altra, una vegada hagi examinat la documentació, doncs, suposo que serà correcta i quedarà resolta la pregunta.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Simplement, dir que l'últim aval del qual tinc coneixement ha estat un aval concedit a l'empresa Mier Allende, que és una empresa de tecnologia avançada, i que se li han exigit les garanties a les quals fa referència l'Illustre senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT : Alguna cosa més? (*Pausa.*)

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre els habitatges de protecció oficial del veïnat de Vall Suau - Can Feliu, de Sant Quirze del Vallès

Bé, passem a la pregunta següent, que és la que formula a l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre els habitatges de protecció oficial del veïnat de Vall Suau - Can Feliu, de Sant Quirze del Vallès, l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA : Gràcies, l'Honorable President. Senyores diputades, senyors diputats, breument, a Sant Quirze del Vallès hi ha un veïnat que es diu Vall Suau - Can Feliu, tal com diu la pregunta, en el qual s'ha fet una promoció d'habitatges unifamiliars, de protecció oficial, a través d'una empresa que s'anomena Sant Quirze Residencial, SA, la qual, doncs, també a

través d'una constructora, de Núñez y Navarro, està construint aquests habitatges unifamiliars.

Nombrosos ciutadans del nostre país han anat sol·licitant la compra d'aquests habitatges, atenent-se, doncs, a les condicions que, sobre planell, se'ls anaven indicant per a aquests habitatges, sobre els preus que els indicaven, i les condicions de qualitat que es reflectien en aquest projecte, que s'anomena «projecte bàsic d'execució», pel qual haurien d'estar construïts aquests habitatges —còpia d'aquest projecte, a més a més, està en els Serveis Territorials de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

Bé, la sorpresa va venir quan, després de construïts els habitatges, es varen començar a lliurar a aquests veïns que els havien comprats i varen poder constatar com les condicions de lliurament, tant de qualitat com de condicions d'habitatge, no eren pas les mateixes que constaven en aquest projecte bàsic d'execució d'aquests habitatges. Tant és així que es van detectar més de vint-i-quatre... en concret vint-i-quatre omissions o defectes realment greus d'aquests habitatges. Aquests propietaris varen anar a queixar-se al constructor, a l'empresa, i aquesta els va dir que, tota vegada que tenia ja la qualificació definitiva, per tant, es considerava alliberada de qualsevol responsabilitat i que considerava que aquells habitatges estaven en condicions, d'acord amb les seves obligacions com a empresa constructora.

Certament, els veïns, no conformes amb aquesta explicació, i defensant els seus drets legítims, van adreçar-se als serveis de la Direcció General, per tal que fes complir a la constructora les condicions amb què havien estat contractats aquells habitatges. En aquest sentit, doncs, hi va haver reunions, un seguit de reunions, i en concret es van veure obligats, els veïns i els propietaris, el 17 de setembre de l'any 85, a fer un recurs a la Direcció General, als Serveis Territorials, per tal de veure defensats els seus interessos.

Malauradament, el 23 de febrer del 87 hi va haver una resolució dels Serveis que no van acceptar pas la majoria de les peticions dels veïns i van acceptar, en qualsevol cas, sis coses concretes de les vint-i-quatre que demanaven, amb la qual cosa no van estar pas d'acord els veïns, i van continuar el procés lògic de fer un recurs d'alçada al senyor Conseller de Política Territorial, per tal de veure defensats aquests interessos.

El més greu de tot això, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, és que aquests habitatges s'han anat construint i lliurant als veïns en les mateixes condicions en les quals es lliuraven als veïns anteriors, cosa que ha produït, doncs, que es vagi fent un cúmul, un seguit de recursos davant de l'Administració per tal de veure defensats els seus interessos.

Recordin... en aquests moments, puc recordar que ja hi ha construïts més de 170 habitatges, amb els quals va passant exactament, més o menys, el mateix. És per això que fem aquesta pregunta, senyor Conseller, per tal de veure què pensa fer vostè per defensar els interessos del veïnat de Vall Suau - Can Feliu, de Sant Quirze del Vallès.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la bondat de contestar?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, és cert el que

l'Il·lustre senyor Diputat diu —i ha raonat amb la pregunta que ha explicitat, ara fa un moment, davant d'aquesta Cambra—, d'aquests defectes que els propietaris dels habitatges d'aquesta promoció privada de protecció oficial, feta per la promotora Sant Quirze Residencial, SA, han trobat en els seus habitatges.

De fet, hi ha una normativa, que és la normativa que hem d'aplicar legalment des de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge en funció de les competències que tenen el Departament i el Govern de la Generalitat, i en funció d'això va ser quan els mateixos veïns, els mateixos propietaris d'aquests habitatges, com molt bé ha dit, van fer denúncia al Servei Territorial, un cop l'avinença amb el promotor no va arribar, a efectes de denunciar aquesta diferència entre el projecte base, entre la memòria en el moment de comprar l'habitatge, aquest habitatge unifamiliar, i en el moment d'ocupar-la i d'utilitzar-la, que hi havia aquestes diferències.

Això va provocar setze denúncies, setze denúncies —que, per tant, es van incoar setze expedients—, i, alhora que es feia aquesta denúncia sol·licitant l'aplicació de la normativa vigent i el compliment, i per tant es demanava a l'Administració —atès que es tracta d'habitatges de protecció oficial— que emparés els drets d'aquests compradors d'aquests habitatges i, així, a través de la denúncia, d'aquestes setze denúncies, es van iniciar els expedients sancionadors, es van referenciar sota la inspecció que va fer el servei corresponent de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge; els mateixos serveis tècnics van dir que sí, que és cert que hi ha una sèrie de deficiències que s'han de corregir, perquè conculquen la normativa vigent en relació amb els habitatges de protecció oficial, es va fer en aquest expedient proposta de resolució, s'ha fet —com vostè sap— tot el tràmit administratiu que la normativa i els decrets que regulen... decrets que són d'àmbit estatal, i que apliquem i, per tant, executem la Generalitat des de la transferència d'aquests serveis, i que el juliol de l'any passat hi va haver una proposta de resolució, amb sanció, i també al seu moment es va resoldre, precisament el dia... la resolució del cap del servei, que es va produir després d'haver donat audiència a les parts, tal com diu el procediment, el mes de febrer del 87 es va ratificar una primera proposta de resolució, en la qual s'imposava a la promotora Sant Quirze Residencial setze sancions de 100.000 pessetes cada una, per falta greu, i, aleshores, se li imposava, precisament, que havia —a càrrec seu— d'arreglar una sèrie dels defectes que, segons la normativa vigent, és obligada la promotora a arranjar amb aquests propietaris.

Per exemple —jo ara aquí no cansaré els il·lustres senyors diputats— hi havia defectes en la instal·lació del safareig, calorifugar les canonades d'aigua calenta..., tota una sèrie d'aspectes que, aquests, la mateixa promotora ha d'arreglar. N'hi ha uns altres, i aquí és on es produeix la discrepància entre els propietaris i la mateixa promotora, i d'aquí ve el recurs d'alçada que han fet ambdues parts, perquè ara, en aquests moments, hi ha recurs d'alçada des de la resolució del mes de febrer, recurs d'alçada de la promotora i recurs d'alçada dels denunciants. Per què? Perquè hi ha una part que nosaltres entenem que la promotora ha de fer, precisament, per complir la normativa, però n'hi ha una altra, que són diferències entre el projecte i la realitat de la construcció, com, per exemple, diferències en els vidres de les finestres, que no són els de la marca x, que deia la memòria del projecte, sinó que són d'una altra marca,

per entendre'ns, però que compleixen la normativa vigent.

Aleshores, aquestes diferències entre les marques dels materials, per entendre'ns, segons la jurisprudència en relació amb l'aplicació dels habitatges de protecció oficial en d'altres casos que hi ha hagut des de l'any 72, sentències del Tribunal Suprem del 72, del 77, del 80..., per tant, hi ha jurisprudència, i diu que aquestes diferències no conculquen la normativa de la protecció oficial.

Per tant, de tots aquells aspectes n'hi ha uns que s'han d'arreglar, i n'hi ha uns altres que, des del punt de vista dels serveis tècnics de la Direcció General, malgrat que no són de la mateixa marca, de fet, aquestes diferències no conculquen la normativa vigent d'acord amb la jurisprudència que hi ha.

Quina és, la situació? La situació, en aquest moment, és el recurs d'alçada, com ha dit molt bé l'Il·lustre senyor Diputat. Jo, com a Conseller, haig de resoldre'l. Jo resoldré d'acord amb la legislació vigent, d'acord amb la jurisprudència sobre els fets, que també, per desgràcia, es produeixen en altres tipus de promocions, i també li voldria dir que, darrerament, ha entrat un escrit de la promotora en el qual demana poder fer molts d'aquests arranjaments que s'han de fer en aquests habitatges, ho demana i, fins i tot, ha presentat un pla per poder-ho fer en un temps determinat.

Jo crec que aquest és un tema que hem de resoldre. Ja hi ha una proposta, per part del mateix servei, perquè el Conseller —en aquest cas, jo mateix— resolgui. Jo el resoldré d'acord amb la legislació vigent, amb la jurisprudència. Indiscutiblement, aquí hi ha hagut una falta greu, i la prova és que el mateix servei ha sancionat amb 100.000 pessetes, cada un d'aquests expedients, la promotora de Sant Quirze Residencial, Societat Anònima.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. RIERA : Gràcies, Honorable President. Miri, senyor Conseller, ja és greu que la inspecció obligatòria que els seus serveis han de realitzar per tal de veure si aquell habitatge respon a les condicions del pla i, per tant, es pot donar la qualificació definitiva, hi hagi d'haver un recurs dels veïns per tal que, en sis temes concrets, hagin de veure construït allò que estava en el pla, perquè l'inspector que hi va ha de veure si on ha d'anar un safareig hi ha un safareig. Ho pot veure, hi ha anat.

I, llavors, resulta que sap què va dir als veïns, l'inspector, quan va retornar després de la demanda? Diu : «Oh, és que jo, quan entro al garatge, mirava enlaire, i no veia si hi havia el safareig». Sap què van dir els veïns? «Doncs, si vostè mirava enlaire, hauria pogut veure que els tubs estaven per calorifugar —com ha dit vostè—, els de la calefacció» (?). Això, realment, és fumut, que hi hagi d'haver una inspecció obligatòria, que hi ha de ser, i que aquestes coses passin per alt. Fumut, senyor Conseller.

Respecte al que vostè diu : «és que hi ha defectes que, en fi...» Vull dir, no, escolti, no. Miri, dir que les persianes, per exemple, per comptes de ser d'alumini, són de plàstic. *Voilà!* S'ha acabat, no? No té cap importància : «escassa entitat», diu la resolució que vostès proposen. No, no, escolti, no és d'«escassa entitat» que una persiana sigui de plàstic o sigui d'alumini. No és d'«escassa entitat» que no estiguin, real-

ment, tota una sèrie de temes, com, per exemple, que la façana no tanqui fins a la coberta. «Escassa entitat», senyor Conseller, això? I això tampoc s'ha d'arreglar! Li excuso, perquè no tinc temps, d'anar relacionant —perquè, si un dia convé, ho farem— cada un dels casos d'«escassa entitat» que vostès diuen que per a la qualificació definitiva estan resolts. No, senyor Conseller, no és «escassa entitat».

Hi ha altres temes en què vostès donen la raó a la constructora, que ja és gravíssim, donar la raó a la constructora en temes com que no hi ha l'aïllament del forjat, i diuen, doncs, bé, que això no té cap importància, i que no cal, això, a la constructora, doncs, demanar-li. Senyor Conseller, una altra qüestió: diuen, es queixen els veïns que el tema de l'aïllament, aïllament del soroll, no està en condicions, i el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions de la Generalitat, *in situ* va anar a la casa i va fer un informe que diu que tenen raó els veïns, i sap què diu la resolució que han fet els seus serveis? Diu que aquest informe no val, perquè havia de fer-se al Laboratori. És a dir que havien de portar la casa, els veïns, al Laboratori, per tal de veure si els sorolls... Home! Això no... Això ho diu la resolució del seu servei, que espero que vostè la rectifiqui. És cert que diu això!

Per tant, hi ha coses molt greus, molt greus, que s'han de solucionar amb tota aquesta història, senyor Conseller, i la multa... Miri, la multa, jo no sé com vostè l'està interpretant. Posen 100.000 pessetes, una multa qualificada de «molt greu», quan hi ha un Reial Decret, el 3148/78, que estableix per a multes greus —aquesta ja val com a referència— un barem de 250.000 a un milió de pessetes. Ara, això diu, sí, l'article 57 diu que es pot graduar «en base a circumstàncies concurrentes». Graduar, senyor Conseller! 250 a un milió, no baixar a 100.000 pessetes!

Miri, jo no vull continuar, perquè, evidentment, no tinc pas molt de temps. És una pregunta; si convé una interpellació, la farem, però el que jo li vull dir, senyor Conseller, és que la valoració de les deficiències que hi ha entre la qualitat lliurada i el projecte, els veïns les valoren en més de 670.000 pessetes, com a mínim. El que li vull dir a vostè és que un pot creure que al constructor li va fantàstic no complir les seves obligacions i pagar una petita multeta, i el que quedí..., quedí igual, perquè, evidentment, hi guanya molts diners. Aquí hi ha hagut negligència dels seus serveis d'inspecció, hi ha hagut negligència a l'hora d'interpretar aquesta multa, hi ha hagut moltes negligències que jo espero que corregeixi, perquè, realment, donaríem a entendre coses que no vull donar a entendre, de certes connivències, que si convé un dia ja en parlarem, però que en aquest cas és gravíssim el que està passant en aquell veïnat, i jo no sé si en altres bandes. Si convé, també ho investigarem, però és gravíssim, aquestes qüestions.

Jo esperaria que la resolució que vostè farà corregeixi aquests defectes, corregeixi aquests defectes, perquè no donen pas cap bon sentit que l'Administració realment defensa els interessos de les persones que, de bona fe, han anat a comprar uns habitatges d'acord amb un pla que estava dispostat als seus serveis. Per tant, jo espero, senyor Conseller, que ho corregeixi amb la resolució que aviat farà.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Sí, des de l'escó, si m'ho permet, senyor President. Bé, Illustre senyor Diputat, jo faré el que cregui que hagi de fer, el que diu la normativa i el que diu la jurisprudència en aquests casos.

El fet que vostè aquí m'hagi insinuat certes coses que jo no accepto de cap manera, ni que políticament em doni a entendre que, ja, vostè no està d'acord amb el que jo pugui decidir com a Conseller del Govern de la Generalitat, això ja ho veurem.

Jo no em sento —i li ho dic clarament— de cap manera «políticament», entre cometes, pressionat per les paraules que vostè ha dit aquí. Jo faré allò que és correcte, que és el que ha fet el servei, que per això és l'Administració, per això hi ha un servei d'inspecció, per això es poden adreçar, els ciutadans de Catalunya, i denunciar —es fa la proposta, es fa la multa—, i també li vull dir, també li vull dir que, també, dintre de l'expedient, perquè hi consta, hi ha les manifestacions d'ambdues parts i, aleshores, en funció d'això, és com aquest Conseller decidirà, i si les parts no hi estan d'acord, per això estan els tribunals, perquè definitivament donin la raó.

Aquest és un tema tècnic, no és un tema polític; si vostè vol convertir-lo en un tema polític, ja sap que joestic sempre obert a discutir-ho en aquesta Cambra, si realment és un tema polític, però el que no li accepto és cap tipus d'insinuacions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats *(Remor de veus.)*

Preguntes al Consell Executiu

sobre la instal·lació d'un abocador d'alta seguretat per a residus industrials a la finca Can Pasqualet, a Rubió, i sobre la instal·lació d'una planta de tractament físico-químic de residus industrials a Igualada

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara som a la pregunta que ha de formular al Consell Executiu, sobre la instal·lació d'un abocador d'alta seguretat per a residus industrials a la finca de Can Pasqualet, a Rubió, el Diputat Illustre senyor Esteve Tomàs, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. TOMÀS : Moltes gràcies, senyor President, i per dir-li que acumularé aquesta pregunta i la subsegüent, atès que la matèria i la temàtica són les mateixes i, per tant, em penso que el senyor Conseller em pot respondre, o bé, com diu el senyor Subirà, doncs, poder fer la segona pregunta i també la primera, no?, si és que li agrada més.

Aleshores, en primer lloc, dir al senyor Conseller que aquestes dues preguntes i la que vindrà després, segurament, si el senyor Conseller hagués pres la decisió de contestar per escrit les respostes i com a resposta a les demandes que aquest Diputat li formulava, segurament avui jo no li preguntaria aquesta pregunta de forma oral.

Aquest Diputat considera inadmissible que el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques no atengui, com és el seu deure, correctament, les demandes d'un diputat quan se li formula per escrit una pregunta sobre un tema molt concret, i molt menys quan aquest tema té una naturalesa tan delicada com és la qüestió dels abocadors, de les instal·lacions de residus industrials, un tema polèmic, un tema difícil, un tema preocupant al llarg de Catalunya.

Jo li vaig preguntar, en les preguntes per escrit, quins eren

els criteris emprats per la Junta de Residus per decidir instal·lar una planta de tractament físico-químic, de neutralització i d'inertització de residus industrials en el polígon industrial d'Igualada i d'un abocador d'alta seguretat a la finca de Can Pasqualet, en el municipi de Rubió, i vostè, senyor Conseller, em contesta que els criteris emprats responen a determinacions que estableixen les disposicions vigents, i amb això vostè es queda tan ample. Ja m'ha contestat. Jo, els criteris que li demano, no són si compleixen les disposicions vigents o no. Jo crec que això no és la manera de respondre una pregunta. Una pregunta d'aquesta naturalesa, quins són els motius, quins són els criteris, que és la pregunta que jo ara li formulo per a les dues instal·lacions.

És a dir : compleixen, aquestes instal·lacions, en temes tan importants com la seguretat pública? La naturalesa dels terrenys és l'adequada per a la ubicació d'aquests? Hi ha raons econòmiques que hagin decidit d'instal·lar aquestes dues instal·lacions a Igualada i a Rubió? Les comunicacions, són les millors? Estan a prop dels centres on es produeixen els residus industrials de Catalunya? La capacitat de què disposen aquestes instal·lacions és la correcta, tenint en compte que Catalunya produeix un milió i mig de tones, de les quals una part aniran a aquesta planta de tractament, de neutralització i inertització, per a després anar a l'abocador? Tenint en compte que aquesta planta, segons el pla aprovat, ha d'acollir cada dia 30 tones de residus líquids alcalins, 10 tones de residus líquids d'àcids, 15 tones/dia de residus líquids cromats, 10 tones de residus líquids acidulats, 10 tones/dia d'emulsions d'olis, 5 tones/dia d'aigües orgàniques no biodegradables, i 10 tones de llots diàries. És a dir, una planta de molta naturalesa.

I, tot això, aquestes ubicacions, són les correctes? Aquests són els motius que jo li preguntava, i vostè va i em respon que els motius són que compleixen les disposicions legals establertes.

Sincerament, no és manera de respondre una pregunta. Sincerament, penso que, en certa mesura, ja li he dit que és inadmissible que vostè em respongui d'aquesta manera, i si vostè pren la decisió de respondre les preguntes per escrit amb aquest caire, segurament, o aquest Diputat personalment, i també el meu Grup, hauran d'utilitzar altres vies per saber realment què està passant al nostre país. I, si vostè, ja d'entrada no respon a un Diputat del Parlament de Catalunya correctament, què caram ha de dir a l'opinió pública catalana respecte a aquest tipus d'instal·lacions?

Senyor Conseller, és inadmissible. Penso que vostè ha de decidir canviar d'estil en la resposta a preguntes per escrit, i aquí, i en aquest moment, m'ha de dir exactament quins són els motius pels quals el Consell Executiu i el seu Departament han escollit Igualada i Rubió per a la instal·lació d'aquestes dues plantes de tractament per a residus industrials.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, les meves primeres paraules són per dir a l'Il·lustre senyor Diputat que aquest Conseller sempre ha estat amatent a la informació que li han demanat els il·lustres diputats d'aquesta Cambra, tant pel procediment parlamentari que

preveu el Reglament com personalment. Tots saben que la meua Conselleria està oberta a qualsevol informació. Aleshores, jo no li accepto, i m'excuso amb els il·lustres senyors diputats i, al mateix Diputat del Grup Socialista, si ho vol, li enviaré còpia de totes les meves respostes des que sóc Conseller de la Generalitat, i jo crec que vostè, amb l'amplitud que sempre aquest Conseller les ha respost —i com que això és de coneixement de tots els il·lustres senyors diputats—, crec que és l'argument més vàlid que jo li puc dir davant l'afirmació —injusta, permeti'm— que vostè acaba de fer i que jo no li accepto, perquè el *Butlletí Oficial del Parlament* n'és prova.

Però li vaig a dir una altra cosa : és que, si vostè em pregunta, vostè em vol fer dir, si vostè em vol fer dir allò que realment no s'ha dit ni s'ha decidit; jo li responc pel que hi ha en aquests moments. No és cert que hi hagi hagut una decisió de la Junta de Residus, ferma, com a organisme dependent del Departament. No és cert que hi hagi hagut una decisió del Consell Executiu en relació amb la ubicació d'una planta físico-química o un abocador determinat, en aquest cas el de Rubió. El que sí que és cert, Il·lustre senyor Diputat, és que dintre de la normativa, dintre de la pròpia normativa, desenvolupada pel Departament, de la Llei de Residus Industrials, els mateixos serveis tècnics de la Junta de Residus han fet uns estudis en relació amb la problemàtica, greu, com tots sabem, que es planteja a Catalunya, amb l'eliminació i el control dels residus industrials, i que, en tot cas, el que ha fet és una proposta tècnica, però no hi ha una decisió. El que sí que també és cert —a mi m'agrada reconèixer que ho és— és que el Departament ha comprat uns terrenys a Rubió per a un futur abocador, perquè dels estudis geològics fets pel mateix Departament, a instància dels serveis tècnics de la Junta de Residus, un dels llocs que realment poden servir i utilitzar per a un nombre determinat de control abans pre-tractats en plantes físico-químiques, tal com estableix la normativa europea avui vigent, pot ser un el lloc de Rubió.

En tot cas, no hi ha una decisió en ferm, hi ha uns estudis tècnics, hi ha aquests estudis inicials que s'han fet en relació amb el que podria ser una primera fase per lluitar contra aquest problema de la contaminació incontrolada de l'abocament de residus industrials, però fent-ho tal com es fa avui a tots els països europeus, amb un pre-tractament primer en fàbrica —que aquesta és la legislació que s'ha anat desplegant de la Junta de Residus pel Departament—, un pre-tractament abans de l'abocament, amb un abocador controlat.

Aquesta és, i per tant jo no li podia respondre més enllà del que realment hi ha, perquè hi ha uns estudis fets pels serveis tècnics de la Junta de Residus, no hi ha cap decisió administrativa ni política fins a aquest moment. Hi ha uns estudis, uns estudis amb els quals s'han fet uns avantprojectes tècnics, que s'han estudiat possibles ubicacions, tant des del punt de vista de la planta físico-química i l'abocador com de la incineradora de líquids, amb una proposta inicial d'ubicació, però no hi ha una decisió. Per tant, quan vostè em diu i em pregunta amb quins criteris, jo li dic que els que estan estudiant els serveis tècnics de la Junta de Residus són aquells que corresponen a la legislació d'aquest Parlament, a la normativa de desplegament de la pròpia llei d'aquest Parlament i a la normativa comunitària vigent en aquest moment, que ens obliga en relació amb el que fa referència a l'abocament i al control dels residus

industrials. I, per tant, jo no li podia dir més del que realment hi ha. Hi ha una primera fase, no hi ha una decisió —això ho he dit pel dret i per l'inrevés—, i, per tant, les meves respostes, que jo tinc aquí escrites, estan en funció de la realitat d'aquell moment. I, la prova, vostè la té que, quan em va fer una altra pregunta en què demanava quina era, precisament, la normativa o els criteris per arribar finalment a una decisió administrativa i política, jo li vaig respondre amb dues pàgines, perquè allà sí que realment hi ha una definició, una definició de quina és la que aplicarem quan prenguem aquesta resolució definitiva.

Per tant, en aquest moment hi ha una reserva de terrenys a Rubió per a un futur abocador, hi ha uns estudis tècnics i uns avantprojectes de possible ubicació en relació amb els estudis i el control que es fa en aquest moment, però, com sempre s'ha dit, no hi ha una decisió administrativa ni política. Jo espero que a curt termini aquesta decisió es produirà, quan s'acabin, precisament, aquests estudis tècnics definitius, i alhora, amb molt de gust, senyor Tomàs, jo li respondré en relació amb les motivacions, els criteris i el perquè d'una decisió política —que comportarà una actuació administrativa, i, per tant, una actuació del Govern— en el seu moment. Fins a aquest moment, no hi ha, repeteixo, aquell contingut, i d'aquí ve la brevetat de les respostes, perquè en aquests moments no pot ser d'altra, i és la mateixa que jo, en aquest moment, ara, oralment, li ratifico que està en relació amb els criteris que li manifestava en les dues respostes escrites que m'ha acumulat en aquesta pregunta oral.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. TOMÀS : Ho acceptarà o no ho acceptarà, senyor Conseller, però les respostes que m'ha donat no són les adequades. I és més, de la mateixa manera com jo sempre li he reconegut, en aquesta tribuna, i allà on ha convingut, quan vostè ha respost, o ha actuat correctament, o ha donat alguna informació, o ha corregit, de la mateixa manera que jo ho he reconegut, vostè també hauria hagut de reconèixer que les respostes a aquestes preguntes no són les adequades que ha de fer vostè a un diputat d'aquest Parlament.

Però, ja fora d'aquest tema, per altres raons. Si vostè diu que no hi ha cap decisió presa, doncs resulta que, en una altra pregunta que li feia, vostè em respon que la Junta té previst construir a la comarca de l'Anoia una instal·lació de tractament pel tractament de residus industrials. Com quedem? És que el mes d'abril sí que estava decidit ubicar-hi aquestes dues instal·lacions a l'Anoia i ara han canviat d'opinió? Perquè vostè m'ho contesta, hi ha la seva firma, aquí : que la Junta té en projecte construir a la comarca de l'Anoia, i ara vostè em diu que encara no hi ha cap decisió presa. És que han canviat d'opinió? És que la selecció que van fer vostès ja no val? És que els criteris que van emprar, que no me'ls ha respost, encara, no són els correctes i per tant aquestes finques ja no serveixen? Llavors, per què van comprar Can Pasqualet, senyor Conseller? Per què la van comprar? Per a una explotació agropecuària o per posar-hi un abocador d'alta seguretat?

Jo penso que aquesta no és la millor forma, senyor Conseller, de tractar uns temes tan delicats com són les instal·lacions per a residus industrials a Catalunya. Vostè ha de dir «sí»

o «no», i s'ha de prendre amb valentia la decisió. Vostè ha de dir : «Escolti, no tenim res ultimat», o : «Sí, senyor, hem pres la decisió i per això vam comprar aquesta finca de Can Pasqualet, a Rubió, perquè allà posarem l'abocador de residus industrials de Catalunya». El que no és pot anar és amb divagacions, en primer lloc; en segon, afirmant coses per escrit, en resposta a les meves preguntes, i surti ara aquí dient que no hi ha cap tipus de resolució presa, ni es pot anar pel món dient o donant respostes de la naturalesa que vostè em va fer en altres preguntes per escrit sobre la mateixa matèria. Crec que vostè ha de sortir a aquesta tribuna i dir : «Sí, senyor!, sí, senyor Diputat, instal·larem dues instal·lacions; una instal·lació, a la comarca de l'Anoia, i en aquests dos punts», o : «No instal·larem cap instal·lació a la comarca de l'Anoia, perquè ara tenim una altra opció». Però vostè el que no pot fer és venir aquí i negar-me una cosa que vostè, per escrit, ja em va confirmar el dia 2 d'abril d'aquest any.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol encara tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt breument. Gràcies, senyor President. Senyor Tomàs, jo no li nego res del que jo hagi signat, jo li he dit i li he reconegut que, a instància del Departament, la Junta de Residus va comprar, va adquirir les hectàrees de l'abocador de Rubió. Jo, això, no li ho he negat. Jo li he dit que, del possible abocador de Rubió, els terrenys —jo, això, no li ho he negat, i no ho nego, i per tant em ratifico en la pregunta escrita i en el que fa un moment, i que consta, constarà en el llibre de sessions d'aquest Parlament—, per tant, la finca de Can Pasqualet de Rubió és propietat de la Generalitat, a través de la Junta de Residus, i de la selecció de possibles llocs de Catalunya per a un nombre determinat de residus industrials és adient. El que s'ha d'acabar —i això és el que li he dit i ara li repeteixo— de decidir és tota la problemàtica del pretractament abans de l'abocament, on es fa aquest pretractament; com també el tema de la incineradora, la incineradora també fa unes cendres que s'han d'abocar en un lloc, com vostè sap molt bé. Com, per exemple, en el cas de l'Anoia, la mateixa depuradora d'Igualada, la depuradora d'aigües residuals, fa, com totes les depuradores, uns fangs que, en el seu moment —contaminats— s'han d'abocar en un lloc determinat.

Aleshores, jo no li nego —perquè és un fet real— que la Generalitat ha comprat per fer un abocador a Can Pasqualet, de Rubió, i en això em ratifico en la pregunta escrita i és el que acabo de dir aquí. Per tant, no em faci dir el contrari. El que jo li he dit és que no s'ha iniciat encara el procediment administratiu; el que sí que hi ha és una reserva, perquè entenem que era important tenir en propietat de la Generalitat aquesta finca, perquè creiem, sincerament, que és un lloc on es pot fer l'abocador. I, això, jo no li ho nego. El que jo no he decidit, el que no està decidit és on es fan els elements de pretractament. I aleshores també li voldria dir una cosa, per acabar : l'altre dia, quan parlàvem de la modificació de la Llei de Residus Industrials, es va recordar que tothom estava d'acord que realment a Catalunya aquest és un problema greu, i que el Grup Socialista collaboraria i treballaria per arribar a aquest acord. Jo ara, aquí, li ho recordo, i també m'agradaria i desitjaria que

aquests no fossin temes que fossin bàsics, a vegades, políticament, perquè s'entenen que a la millor aquests són els que poden afavorir segons quin tipus de posicions.

Aleshores, jo el que demano és que les coses es quedin tal com són, les que estan escrites, les que es diuen aquí, i en tot cas jo em ratifico en el que acabo de manifestar i en el que li vaig respondre per escrit.

Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la comunicació a l'Ajuntament d'Igualada
de la instal·lació d'una planta de tractament físico-químic
de residus industrials*

El Sr. PRESIDENT : Tenim ara la pregunta número 10, que és la que, sobre la comunicació a l'Ajuntament d'Igualada de la instal·lació d'una planta de tractament físico-químic de residus industrials, formularà l'Illustre Diputat senyor Tomàs, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. TOMÀS : Bé, aquesta és l'altra pregunta que va en línia d'un reguitzell de preguntes que li vaig fer sobre la mateixa matèria, però que té unes característiques que la diferencien, perquè són característiques de comunicació de les decisions del Govern de la Generalitat, del seu Departament i de la Junta de Residus que vostè presideix, respecte a la ubicació o a la presa de decisió d'ubicació d'aquestes instal·lacions.

Resulta que el Consell Rector de la Junta de Residus, senyor Conseller, el dia 25.11.86, després de molts anys de reivindicacions per part d'aquest Parlament, després de tenir el suport de tota aquesta Cambra que cal arreglar el tema dels residus industrials de Catalunya, d'acabar amb els abocadors incontrolats, que estan contaminant al llarg i a l'ample del nostre país, al cap de molts anys, resulta que el 25.11.86, el Consell Rector de la Junta de Residus aprova el Pla Director de Residus Industrials, que, com a primera mesura, preveu —com vostè molt bé ha dit abans— la construcció d'una planta incineradora, d'una planta de tractament físico-químic —d'inertització i de neutralització— i d'un abocador d'alta seguretat, i que, d'acord amb aquest Pla Director, s'ubicaran a Tarragona, a Igualada i a Rubió.

Resulta que el senyor Alfons Tió, Cap de Serveis de la Junta de Residus, en una trobada amb periodistes locals a Igualada, afirma, una setmana abans, com a mínim, de la reunió del Consell Rector —per tant, una setmana abans del 25 de novembre del 86—, va informar els alcaldes d'Igualada i de Rubió que les propostes, aquestes propostes, es durien a la reunió de la Junta de Residus del 25 de novembre. Aleshores, amb sorpresa, a aquest Diputat li arriba un exemplar del butlletí municipal de l'Ajuntament d'Igualada, que se'n diu *Informació igualadina*, el qual s'encapçala dient : «El dia 7 de desembre el diari *Avui* ens va sorprendre amb la notícia que la Junta de Residus de la Generalitat de Catalunya havia projectat la instal·lació d'una planta de tractament a Igualada i un abocador...», etcètera. Resulta que l'Ajuntament diu que s'ha vist sorprès per la publicació, se n'ha assabentat pel diari *Avui*, resulta que el Cap de Serveis de la Junta ja ho havia comunicat en una roda de premsa amb els periodistes locals i diu que els Alcaldes d'Igualada i de Rubió ja estaven assabentats de la presa de decisió que prendria la Junta de Residus.

I jo pregunto per escrit, que —i de forma, em fa l'efecte, molt correcta—, que crec sincerament que l'Administració de la Generalitat —en el seu cas, o el Departament que vostè presideix— no hagi informat, com és la seva obligació, als alcaldes de les poblacions afectades que allà, la Junta de Residus, o el Departament, ha decidit instal·lar-hi un abocador. I li preguntava : en quina data l'Ajuntament d'Igualada, o l'Alcalde d'Igualada, va tenir coneixement que la Junta havia decidit posar-hi una planta de tractament físico-químic d'inertització i neutralització de residus industrials? I qui va ser el representant de l'Administració —qui?, el Cap de Serveis de la Junta de Residus?, el Director General corresponent?, vostè directament?—, qui va ser que va comunicar-ho a l'Ajuntament d'Igualada.

Perquè el que fóra inadmissible és que l'Ajuntament d'Igualada i l'Alcalde d'Igualada s'assabentés d'una decisió d'aquesta magnitud per un diari o pels mitjans de comunicació.

Jo simplement li preguntava això, i vostè em respon, en lloc de dir-me : «sí, senyor Diputat», «no, senyor Diputat», em respon, diu : «per començar, de manera efectiva no s'ha pres cap decisió respecte a les localitzacions...» No em diu si s'ha comunicat o no comunicat. Aleshores, el que va dir el senyor Tió, què era?, És cert o és fals? El senyor Tió afirma que ja ho ha comunicat a l'Alcalde d'Igualada i de Rubió i vostè em contesta d'entrada que no s'ha pres cap decisió; no em diu si s'ha comunicat o no s'ha comunicat; jo no li preguntava... ja li vaig fer altres preguntes també sobre aquest tema... sinó simplement si vostè ho havia o no ho havia comunicat, i vostè no em respon en tota la pregunta, que és la pregunta que li formulo ara : ¿es va comunicar, tal com s'ha de fer, des d'un alt responsable o des de vostè directament, del seu departament, als alcaldes respectius que a Rubió i a Igualada hi anirien uns abocadors industrials, o els alcaldes, els ajuntaments, els ciutadans d'Igualada i Rubió es van assabentar d'aquesta decisió, ni que fos prèvia, ni que fos condicionada, però que hi havia la decisió, pels mitjans de comunicació i d'informació social?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, bé, jo el que li vull manifestar amb el que vostè em pregunta és que sempre partim de la base que hi ha el pla director aprovat, i en la reunió de què vostè fa esment de la Junta de Residus, del 25 de novembre, per part del Director de la Junta, el senyor Ferran Ralea, i per part del cap del Servei, el senyor Alfons Tió, es va fer una proposta de possible pla director en primera fase que acollia un possible programa d'execució d'acord amb els treballs que es portaven en l'funció del desplegament de la mateixa Llei de Residus Industrials i dels estudis, tècnics, geològics, en definitiva els estudis que podien portar a desenvolupar una primera fase d'execució del control dels residus industrials.

Per tant, el director de la Junta i el cap dels serveis van presentar un pla, que havien elaborat els serveis tècnics, com li he dit abans, i que desenvolupava aquestes característiques bàsiques. I inicialment, com li repeteixo ara, perquè ja s'havia fet amb anterioritat en relació amb la reserva del terreny, jo voldria recordar aquí que la compra dels terrenys de Rubió són

molt anteriors a tota aquesta polèmica, fins i tot política, que s'ha creat a l'Anoia i, al seu moment, no es va produir aquest fet i va ser públic i notori que la Generalitat havia comprat les 50 o 60 hectàrees d'una part del terme municipal de Rubió que està allunyat de la mateixa població, que té accessibilitat completament fora d'aquest tipus de població i que és una zona, en aquest moment, que ni des d'un punt de vista de l'agricultura, ni de la ramaderia, i, per desgràcia, ni des d'un punt de vista de la forest, perquè els darrers incendis ho van eliminar, que semblava que era un lloc adient des d'un punt de vista geològic, orogràfic, quant a la ubicació.

I, aleshores, això ja feia mesos que s'havia decidit, per tant, des d'un punt de vista de l'abocador de Rubió. Ara, vostè em diu: la Junta en va tenir coneixement; la Junta, com vostè sap, hi ha una participació en la Junta de Residus i el que va decidir la Junta, en tot cas, és, no decidir definitivament aquest pla, sinó que ho va posar a proposta, i la prova és que el mateix representant del Departament d'Indústria va demanar per estudiar-ho, perquè afectava el sector industrial, i, aleshores, es va deixar als mateixos components de la Junta perquè en un futur, un cop acabats els estudis, com li deia abans, es pogués prendre una decisió definitiva.

I el que sí que va ser cert és que la mateixa Junta —i això consta en l'esborrany d'acta, tal com va anar el contingut, perquè, a més a més, jo hi vaig assistir al final d'aquesta Junta de Residus—, és el fet d'endegar una informació a l'opinió pública en relació amb la necessitat i la possible ubicació, i fixi's —i amb això jo no vull dir que, realment, ara se'ns hagi d'aixecar el problema— que el tema que s'ha plantejat a l'Anoia, per exemple, amb el cas de la incineradora de Tarragona no hi ha hagut cap tipus de problema. Per què? Perquè no hi ha hagut, en aquest sentit, una comunicació formal, perquè la mateixa Llei de Residus Industrials —i això els ho recordava precisament ahir o abans-d'ahir amb la modificació— té l'obligació, quan vol prendre una determinació que afecta un municipi, tot i que hi ha representació dels municipis a la Junta a través de la Federació de la Junta, de cridar l'alcalde corresponent d'aquell municipi i plantejar-li el fet de la proposta, donar-la-hi tècnicament, perquè faci arribar les seves alegacions, a favor o en contra, abans de prendre una decisió definitiva.

Per tant —ho repeteixo—, hi ha una proposta dels serveis tècnics feta a la Junta; aquesta proposta és una proposta que es va donar informació i, els ajuntaments, no se'ls va cridar des d'aquest punt de vista —i això sí que li ho puc dir, no se'ls va cridar—, perquè no hi havia una decisió que els afectés, això es farà al moment que tinguís el projecte definitiu; el que sí que es va dir és donar una informació per sensibilitzar l'opinió pública i, alhora, preveure la possibilitat d'alguns punts i veure com s'hauria de fer.

Li vull recordar, perquè consta a les actes de la Junta, que, quan es va decidir comprar la finca de Can Pasqualet, sí que es va avisar l'Ajuntament i, aleshores, al seu moment, se li va dir i manifestar que la Junta de Residus comprava aquella part del terme municipal molt allunyada, a tres o a quatre quilòmetres, i que està en una altra vessant d'allà on és el poble de Rubió, a efectes de la possible ubicació, en el futur, per les circumstàncies que tenia aquest terreny, d'un abocador.

I, per tant, aquesta és la realitat, no n'hi ha d'altra. Que després hi hagi hagut una distorsió per la interpretació que s'hagi

fet, jo no hi vull entrar. La realitat és aquesta, i la informació... jo mateix, com a Conseller, aleshores, amb molts dels alcaldes he tingut reunió, fins i tot amb el mateix regidor aleshores a l'Ajuntament d'Igualada, que era Diputat a la Diputació, que es va manifestar i es va quedar que es farien uns estudis en col·laboració amb la Diputació i la Universitat Politècnica en relació amb les ubicacions definitives, en tant que va ser una informació oral, però no una decisió definitiva que comporta l'obligació —i aquesta és la que entenem— de cridar l'ajuntament i, al seu dia, el consell comarcal respectiu, en relació amb una decisió d'aquest tipus.

Per tant, vostè em diu: «vostè no m'ha respost»; jo li dic el que hi ha. El que jo no li puc dir és el que no hi ha, i l'única cosa que hi ha és una proposta —ho repeteixo—, una informació, no una decisió d'ubicació, una informació, i aquesta és la informació que van tenir els ajuntaments i que, en el moment que es prengui una decisió definitiva en relació amb les ubicacions del que pugui ser la planta físico-química i l'incineradora de líquids, indiscutiblement es parlarà, com sempre s'ha fet des de la Junta, en altres casos d'abocadors sol·licitats per iniciativa privada, s'ha fet sempre de parlar amb els ajuntaments i els seus serveis tècnics.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. TOMÀS: Sí, senyor President, senyors diputats. Senyor Conseller, jo penso que els ciutadans tenen dret a tenir tota la informació, i jo vull que vostè em respongui a mi d'una vegada. Jo li he fet una pregunta: qui té raó? El senyor Alfons Tió, Cap de Serveis de la Junta de Residus, que van informar una setmana abans que hi hauria la proposta d'ubicar-hi en el pla de residus la instal·lació de dues instal·lacions a la comarca de l'Anoia, una a Igualada i l'altra a Rubió, o té raó l'Alcalde d'Igualada quan deia que es va informar amb molta sorpresa d'aquesta instal·lació pel diari *Avui*?

Senyor Conseller, vostè va comunicar a l'Alcalde d'Igualada i a l'Alcalde de Rubió que es formulava aquesta proposta, sí o no?, sí o no? Jo penso que els ciutadans tenen dret a saber-ho. Vostè fins i tot m'ha fet una dissertació de no sé quantes coses. Jo no li preguntaré res més, ni li preguntaré què en farà de la finca de Can Pasqualet si no hi va l'abocador. Què hi posarà: una residència per al tractament de nens difícils, per a la lluita contra la drogaaddicció, o hi posarà una planta experimental per al kiwi? No, jo no li pregunto això. Si vostè ha comprat una finca a Can Pasqualet deu saber per què l'ha comprada; en tot cas, digui: «l'hem comprada per posar-hi un abocador». Això ja m'ho ha dit. Ara, la planta d'Igualada, que és la que m'està esquivant en totes dues respostes, no en parla, en absolut, de la planta d'Igualada, ni em diu ni em respon el que jo li estic preguntant. Es va informar a l'Ajuntament d'Igualada o al senyor alcalde que el dia 26 de novembre del 86 la Junta de Residus prendria la decisió, com a proposta, d'ubicar-hi una planta de tractament físico-química per a la inertització i neutralització dels residus sòlids? Sí o no, senyor Conseller? Contestim, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Bé, jo ja li he dit... (*Rialles.*) En relació amb l'abocador de Rubió, es

va comunicar... El que passa és que vostè em vol fer dir... (*Ri-
alles.*) o sí o no. És que és clar, em permeten una llicència,
Il·lustres senyors diputats, les preguntes també es poden re-
spondre sí o no, i aleshores no s'hi val a dir que no quan un
respon una pregunta aquí parla poc o escriu poc al *Butlletí del
Parlament*. Les preguntes, Il·lustres senyors diputats, ja ho
saben, es pot dir sí o no, perquè això són les preguntes, i des
d'un punt de vista reglamentari no passaria absolutament res.
Una altra cosa és la cortesia parlamentària, una altra cosa és la
cortesia parlamentària, però es pot dir sí o no.

Jo el que li estic dient és que a Rubió es va parlar amb l'alcal-
de, i la prova és que es va comprar mesos abans de tota aquesta
polèmica, i li dic que després de la reunió de la Junta de Resi-
dus es va produir una informació, no solament d'una proposta
a l'alcalde d'Igualada —una informació que per sensibilitzar
l'opinió pública es comunicaria als mitjans de comunicació—,
als alcaldes no només d'Igualada, sinó també de la comarca. I si
vostè em pregunta també li puc dir que és l'alcalde de Tarrago-
na, per dir-ho d'alguna manera, a l'alcalde de Tarragona
tampoc se li ha comunicat, i, aleshores, resulta que estem aquí
centrant-ho tot en relació amb l'alcaldia d'Igualada.

Jo li dic que hi ha una pura informació, però no hi ha cap
tipus de decisió, i, per tant, ja li responc : sí en relació amb
Rubió; no en relació amb els altres, perquè no hi ha una decisió.
I, com que no hi ha una decisió, en el moment que es pren-
gui es comunicarà als ajuntaments referits aquesta voluntat de
la Junta de Residus. Sí en un cas, no en l'altre, i aquest «no»
matisat quant a la informació, a la informació que es va donar
als diferents batlles, als diferents alcaldes de l'Anoia, entre ells
el d'Igualada, després, informació que és la que es va trametre
als mitjans de comunicació. Aquesta és la realitat, no n'hi ha
d'altra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors
diputats.

(*LI. Sr. Tomàs demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Molt breument, perquè en realitat és...

El Sr. TOMÀS : No faré un ús de torn de rèplica. Simple-
ment que quedi constància que jo li demanava al senyor Con-
seller una cosa del passat, no una decisió de futur. I no m'ha
contestat.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els programes que es presentaran al
Fons Social Europeu per al 1988*

El Sr. PRESIDENT : Bé, som ara a la pregunta número 11,
que és sobre els programes que es presentaran al Fons Social
Europeu per al 1988, que formularà el Diputat Il·lustre senyor

Xavier Guitart, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar
la paraula.

El Sr. GUITART : Moltes gràcies, Molt Honorable senyor
President. Formularé aquesta pregunta d'una manera molt
concisa sense que això vulgui dir que la pregunta és innòcua.
La pregunta és la següent : Pensa, senyor Conseller, consultar
amb les centrals sindicals abans del 30 de juliol, que acaba el
termini, els programes que es presentaran al Fons Social Euro-
peu per tal de ser finançats l'any proper, l'any 88? Dic abans
del 30 de juliol perquè el termini de presentació de programes
acaba el 30 de juliol.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula
per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Amb
tota la consideració i la brevetat que requereix aquesta pregun-
ta puc dir que, no sols el Departament de Treball té una relació
amb les diferents forces socials sobre el tema, sinó que avui
mateix aquesta qüestió ha estat tractada en la reunió de la Co-
missió permanent del Consell de Treball. Per tant, en aquest
sentit em sembla que queda degudament contestada la
pregunta.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció?

El Sr. GUITART : Molt breument. Si és així, l'enhorabona,
em felicito i el felicito, només voldria saber exactament si en
aquesta reunió d'avui s'han examinat els programes que es pre-
sentaran al Fons Social Europeu.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller encara vol
tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Bé, jo suposo que a la
reunió que la presència al Parlament no m'ha permès ser a la
Comissió, però estava previst tractar en la Comissió els progra-
mes que han d'anar al Fons Social Europeu per a aquest
pròxim any.

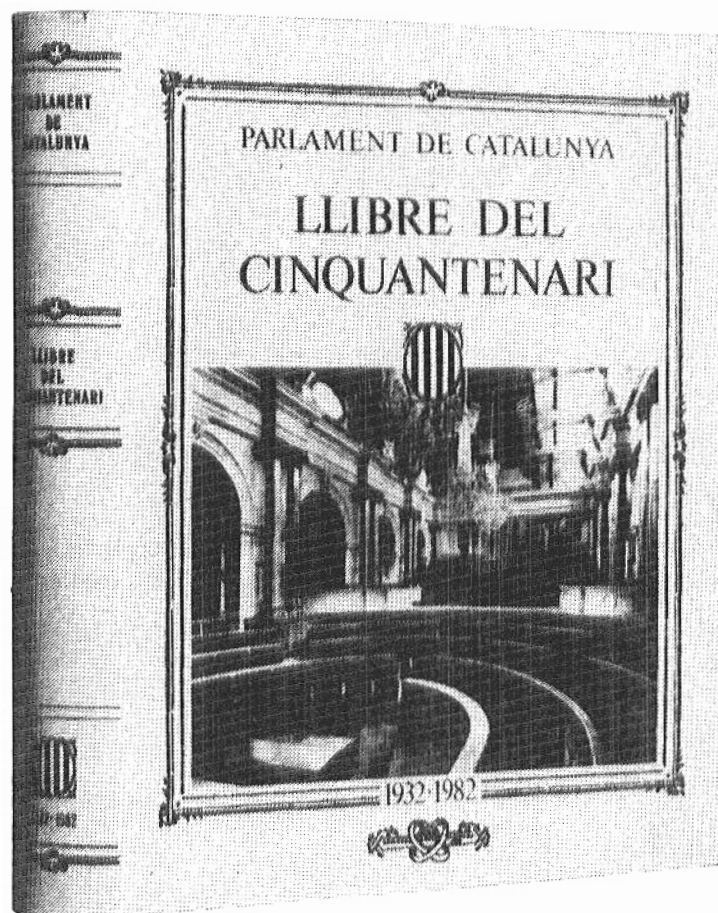
El Sr. PRESIDENT : Bé, estem acabant o hem acabat, de
fet, perquè la pregunta següent ha estat ajornada a petició del
Govern, la tretze ha estat retirada per un Il·lustre senyor dipu-
tat i les altres dues no poden substanciar-se perquè els titulars
no són presents al Parlament.

Per tant, amb això hem acabat la nostra llarga i feixuga tasca
per la qual aquesta Presidència dóna les gràcies als il·lustres se-
nyors diputats i als seus il·lustres col·laboradors de la Mesa. I
els desitjo unes magnífiques vacances d'estiu i que ens retro-
bem després amb plenes forces de treballar pel nostre país.

S'aixeca la sessió.

(*És la una del migdia.*)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

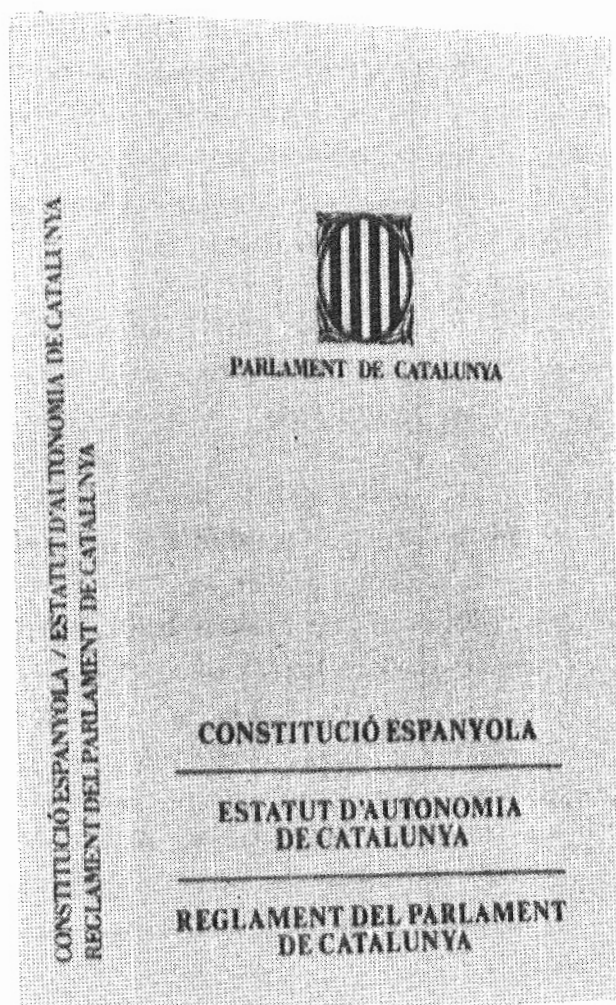
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnaú i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Suñer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

REGLAMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 700 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003-Barcelona.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/sec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona